

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

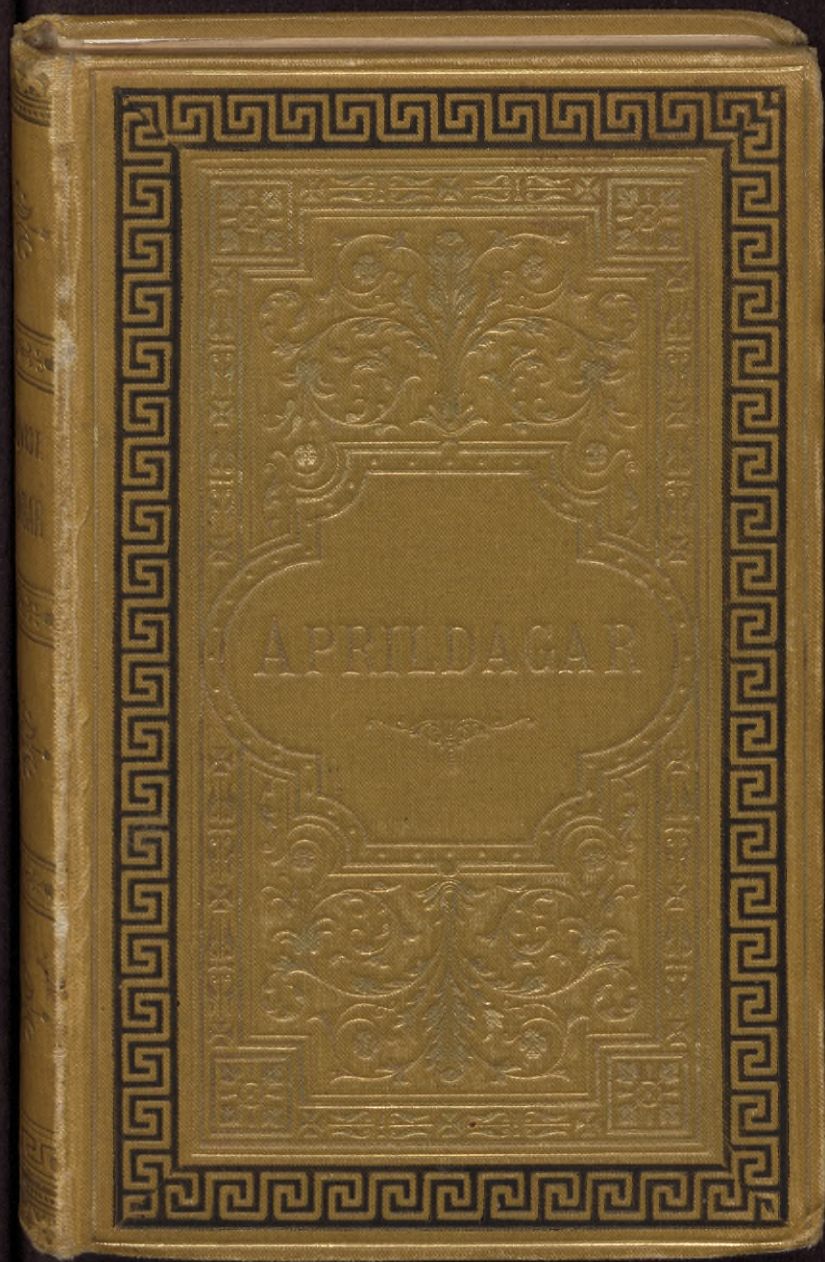
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

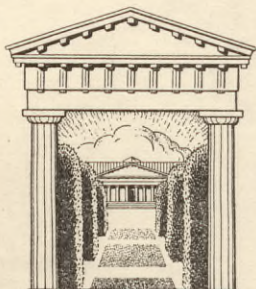
UPPSALA
UNIVERSITET

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEA

Östergren

10011

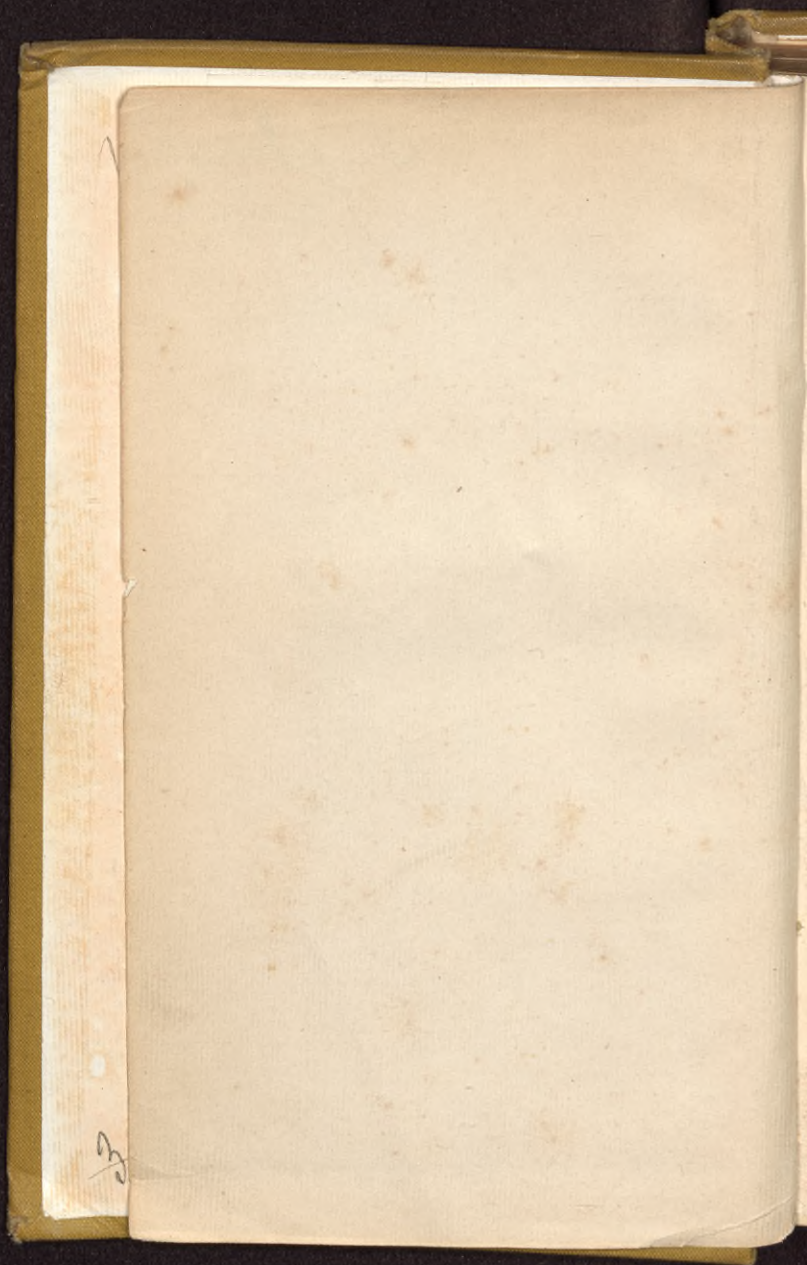

EX LIBRIS
OLOF ÖSTERGREN

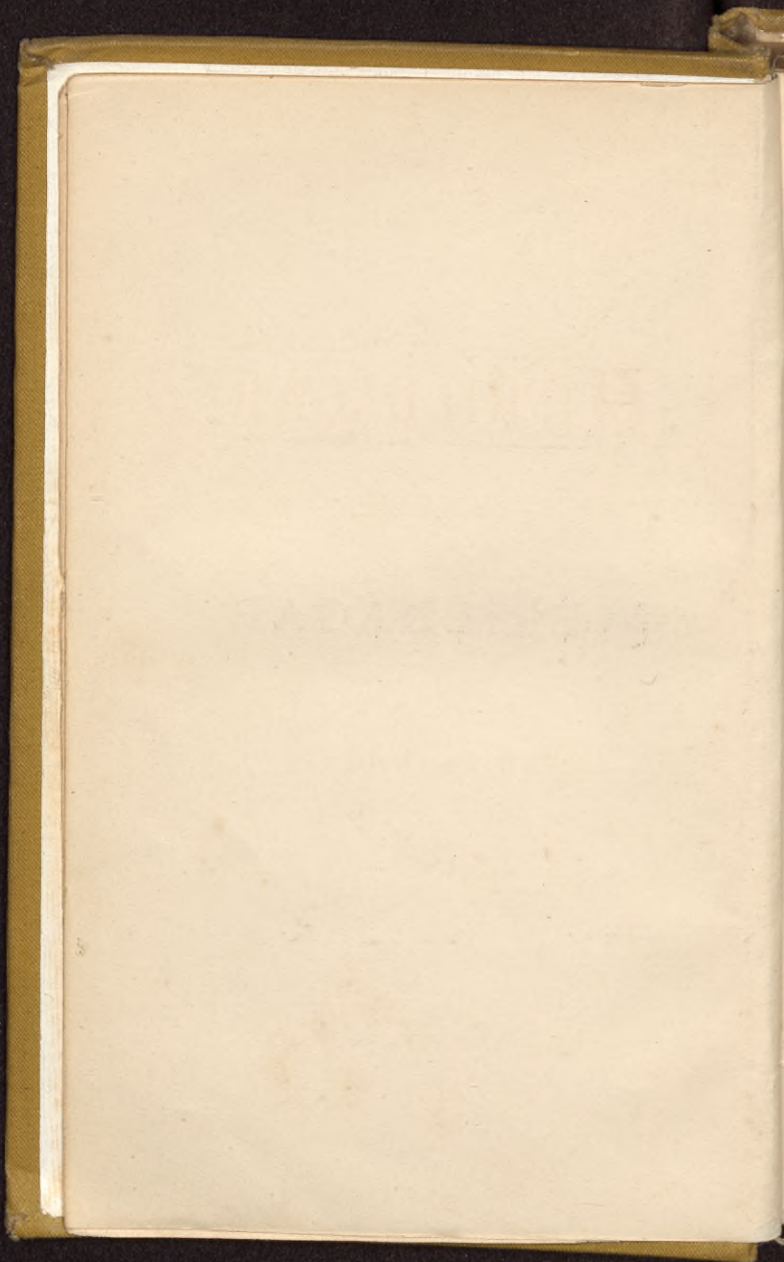
383-
1-88-

A. 0. 75.

Cloof Osterfors
19/11 37.

PRILDAGAR

APRILDAGAR

NYA DIKTER

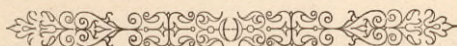
AF

ALFRED LINDQVIST

UPSALA
UNIVERSAL-BIBLIOTEKETS FÖRLAGSEXPEDITION

Stockholm, tryckt i Central-Tryckeriet, 1883.

INNEHÅLL.

	Sid.
En dröm	1
På kyrkogården	15
I vårens tid	24
Midnatt	26
Det bästa	28
En liten pilt	30
Höstsång	32
Första lärkan	34
Vid källan	36
Månuppgång	38
Lifsleda	40

	Sid.
Öfver djupa vatten	43
Nyårsnatten	45
Barnatro	47
Ett litet eden	51
I kvällens stund	55
Norrländsk midsommarnatt	59
Vårjubel	64
Ensam	66
I skymningen	68
Kärlek	72
Döende toner	74
Till aftonsolen	77
Midnattens saga	86
Försoning.....	113
Hemmets verld	115
På skridskor	119
Skidlöparen	121
Konstriderskan	124
Tiggaren	128
Simmaren.....	130
Tomten	133
Ungdomslust	142
Champagne!.....	142

VII

	Sid.
Ett fallet blad	146
Morgonklockorna	149
Vårvindar.....	151

En dröm.

Det morgon var. — På österns himmel glödde
Den unga dagens klara sol på nytt,
Sin rika glans kring land och vatten strödde,
Där hvarje skugga, hvarje dimma flytt.
Hvart ögonblick förnyad fågning födde,
Hvart grand i purpur, guld och glöd sig bytt,
Och allt i rosenskimmer tycktes simma
I härlig, frisk och tidig morgontimma.

Från fagra ängar, gröna dungar höjde
Sig välluktsångor upp mot himmel blå,
I skog och lund sig bugade och böjde
För vestanfläktar löf och blad och strå,

I purpurglans och silfverskimmer röjde
 Man re'n en krusning öfver insjön gå,
 Långt bort i skogen gökens rop fördogo,
 Högt upp i rymden tusen lärkor slogo.

Förnöjd på tjällets tröskel odlarn trädde,
 Såg upp mot skyn, såg ut kring nejdens rund,
 Där rika ängar, gröna gården bredde
 Sig kring i daggfrisk, solig morgonstund;
 Vid stallet re'n man fort och flinkt sig redde
 Till dagens mödor efter nattens blund,
 Ur smedjan hammarslagen hördes skalla,
 Vid herrgåln morgonklockan folket kalla.

Ur täppan barnarösters glam man hörde,
 Där granna fjäriln ej sig fånga lät;
 Den muntra hjorden vallarpilten förde
 Till skogs med glada rop och lätta fjät;
 I viken fiskarn åran sakta rörde,
 Drog upp sitt glittrande och fyllda nät;
 Till källan ungmön gick med vattenkannan
 Och råkades på vägen af en annan.

I skog och mark en skara piltar rastar,
 Dit under högljudt glam de följdes åt.
 Sin ränsel vandrarn öfver ryggen kastar
 Och drager sjungande sin väg framåt;
 Mot närmsta stad det ystra spannet hastar
 I moln af dam och blanka seldons ståt,
 Och möts vid tullen utaf dem, som ila
 Från staden bort till landets fred och hvila.

På stadens gator, torg och esplanader
 Det vimlar re'n af tusenfaldigt lif.
 Hvad skilda mål bland dessa myriader:
 Ett trälens ok — ett furstens tidsfördrif!
 Hvad sorl och rop, hvad muntra skrattkaskader,
 Hvad yster fröjd, hvad äflan, strid och kif!
 Hvad id i slott, i skimrande butiker,
 I usla kojor, döfvande fabriker!

Vid hamnen samma raska lif! — Där kastar
 Ett fjärrankomet skepp sitt ankar just;
 Ett annat man med rastlös möda lastar,
 Att öfver hafven söka osedd kust. — —

Och dagens unga, frida drottning hastar
 Allt högre uppåt, som af sällspord lust
 Att ständigt mera, ständigt mera skåda
 Af allt det rika lif rundt om ses råda. —

Men hastigt hennes klara panna höljes
 Af nattsvarf moln. — Ej vet jag hvarifrån. — —
 Ett ljudlöst, dödligt lugn, som efterföljes
 Af tordönskallar, skall och brak och dån!
 I natt och mörker himlarymden döljes;
 Förtviflan griper hvarje jordens son;
 Palats och kojor, berg och höjder skälfa,
 Ur afgrundsklyftor rök och lågor hvälfa.

Kring rymden ljungeld efter ljungeld blossar,
 Slår ned, slår ned och följs af knall på knall:
 Hvad sekler bygde störtar ned och krossar
 Allt lefvande det råkar i sitt fall.
 Rundtom den vilda vådeldsflamman frossar
 Och möts af skyhögt vräkt vågors svall;
 Allting förödes, skälfter sönder, ramlar,
 Och till ett ändlöst kaos sig församlar. — —

Allt lif är ute. — Allt är blott en enda
 Ofantlig graf, af spillror fylld och grus;
 Däröfver natt, dit inga stjernor sända
 Från höghvälf himmel ned ett vänligt ljus!
 Och allt från öster och till vesterns ända
 En dödens tystnad, där ej vindens sus
 Ej fogelns klagan, suckens hviskning höres,
 Och där en puls, en nerv ej mera röres.

Så allt ett ögonblick, ett flyktigt, varar: —
 Med ens en ljusning genom natten far! — —
 I öfverjordisk glans, som allt förklarar,
 En här af englar genom rymden drar.
 Högtidligt genljud efter genljud svarar
 Med röst, som dånar mäktig, stark och klar,
 Då öfver jordens rund basuner skalla,
 Som alla tiders folk till domen kalla.

Liksom på steppen gräset synes bölja
 Med strå vid strå, så långt en blick kan nå,
 Så skaror städse efter skaror följa
 Af döda, som ur öppna grafvar gå.

Ej djupsta klyfta mer kan någon dölja,
 Ej berg, hur skyhögt än det vara må;
 Nej hafvet sjelft, hvars bölja fjärran drifver
 Mot okänd kust, hvart byte återgifver.

De samlas, jordens alla millioner,
 Dem åldrars åldrar födas sett och dö;
 Från alla land de samlas, alla zoner:
 Från alpens höjd, från oceanens ö,
 Från dal som fylls af näktergalens toner,
 Från nejd som soffer under is och snö,
 Från land där människosnillet allt förmådde
 Och land där endast djurisk vildhet rådde.

Som vida hafvets tusen böljor svalla
 Och väldigt brusande mot himlen slå,
 Så omkring tronen samlas alla — alla
 I myriader, som en gräns ej nå. —
 På nytt basunaljuden mäktigt skalla:
 I andlös, kvalfull bidan allt ses stå. — —
 Den stund är när som skipar allas öden:
 För evigt, evigt lifvet eller döden!

Ett evigt lif, en evig död! — De båda
 Allena! — Ej ännu ett tredje val! — —
 »Utvalde, kommen att den sällhet skåda,
 De fröjder utan ände, mått och tal
 Uti min Faders sälla himlar råda!» —
 »Förtappade, gån bort till evigt kval,
 Till eld som ej i evighet förbrinner,
 Till natt där hoppets sista glimt försvinner!» —

De komma — gå, som domarns röst dem faller;
 Ej båta böner, rop och klagolåt,
 Ej böjda knän och knäppta händer eller
 Förtviflans kvidan eller ångerns gråt;
 Ej vänskap, kärlek eller frändskap gällor:
 De skiljas, skiljas — ack! — för evigt åt! —
 En i de sällas fröjdesalar hamnar,
 En annan afgrundsdjupets fasa famnar.

En vän jag såg ifrån en annan draga: —
 De följdes trofast dock i lifvet åt! — —
 Såg tvänne bröder skilda kosor taga: —
 De dock på jorden gingo samma stråt! — —

Jag hörde makar, barn, föräldrar klaga
 Och såg dem skiljas under hopplös gråt: —
 Den ene gick mot kval som aldrig sluta,
 Den andre — hvad? — att himlens fröjder njuta?

Jag maken såg omfamnande sin maka: —
 Ett rö var hon, en rotfast ek var han. —
 Hans hvarje led af frossa syntes skaka,
 Hans ögon glödde, hvarje ådra brann:
 »Ej någon storm skall kasta mig tillbaka,
 Ej någon himlens blix t mig krossa kan,
 Så länge dig jag famnar blott, du veka,
 Du skrämnda, skälfvande och liljebleka!»

Men domarns röst likt stormen ljuda hördes —
 Och eken, rotfast, hög och väldig, brast,
 Då röet ej af minsta vindfläkt rördes,
 Fast knapt en rottråd längre höll det fast. —
 Med väldig, omotståndlig makt han fördes
 Mot de fördömdes ökenrymd med hast,
 För evigt sliten från en älskad maka,
 Som önskat himlen för hans skull försaka. — —

Jag barnet såg sig tätt till modren sluta
 Och söka hägn och värn vid huldrikt bröst,
 Där det förut så mången gång fått njuta
 En ljuflig hvila, funnit skydd och tröst;
 Jag hörde det förtvifladt ropa, tjuta,
 Som vind kring kojans under storm och höst,
 Tillintetgjordt, förgråtet, halfkväfdt snyfta
 Och sammanknutna händer uppåt lyfta.

Men ack, ej nåd och misskund mera gifvas
 För dem som dömdes till en evig död! —
 Jag barnet såg ur modrens armar rifvas
 Och jagas fjärran bort mot natt och nöd,
 Såg gång på gång det återfly, men drifvas
 Hvar gång på nytt mot kval och afgrundsglöd;
 En gnista likt en stund i natten brinner,
 Af vinden jagas, slocknar och försvinner. — —

Jag ungmön såg, den hulda, englablida
 Med räckta armar, vidt utslaget hår
 Som strå för vinden skälfvande sig smida
 Vid älskarn, som förtviflad, hjälplös står. —

»Förskoning! — frälsning!» hörs den arma kvida
 Och vilda blickar upp mot honom slår
 Och gnisslar hemskt med sammanbitna tänder
 Och vrider i förtviflan hvita händer.

Men fåfängt hennes ångestrop sig sprida
 I rymden kring: Ej finnes frälsning mer! —
 Den arma hjertlöst slites från hans sida,
 Hur än hon gråter, kvider, ropar, ber. — —
 I afgrundsmörkret såg jag henne glida,
 Likt gulnadt löf en höstkväll sjunker ner;
 Såg sista blicken fåfängt fly kring runden,
 Såg händren knäpta än i sista stunden! — —

Jag såg — och kände blodet kyligt skrida
 Till hjertat åter från hvar lem och led,
 En namnlös fasa kalla rysning sprida
 Från hjessan sig till fotabjället ned,
 En kvalfull domning genom själen glida:
 En dödens dvala utan dödens fred;
 Mitt öra fyllas af en virrig susning,
 Min hjerna döfvas som af hafvets brusning.

Jag ville fram för domarns anlet träda
 Med böjda knän och knäpta händer's par,
 Uti ett ord, en bön, ett nödrop kläda
 Hvad outsägligt jag inom mig bar:
 Förtviflan, ångest, afsky, harm och sveda,
 Allt, allt hvad namn af kval och fasa har;
 Men ej ett fjät min slappa fot förmådde,
 Och tungan utan lif vid gommen lådde.

Snart blicken skymdes af en askgrå dimma,
 Som höljde allt i vild, kaotisk natt;
 I virrvarr syntes allt omkring mig simma,
 Där utan känsla, utan lif jag satt. —
 Men hastigt flög ur ögat fram en strimma,
 Och med en skälfning ur min död jag spratt: —
 Hvem såg i stoftet jag för tronen ligga
 Och under tårars lopp om misskund tigga?

Jag såg och såg: — ve, ve, jag honom kände;
 Jag honom känt allt från hans första dag!
 Min egen son, min älskade, min ende,
 Mitt eget pånyttfödda, bättre jag,

Den största lycka himmelen mig sände,
 Min enda huggnad under ödets slag,
 Min fröjd, mitt hopp, mitt allt, hvad än jag drömde,
 Min egen son: — och han bland de fördömde! —

Hvad bröt väl du, du oskuldfulle, glade,
 Som några korta vårans lycka njöt,
 Förn döden åter hjertlöst ned dig lade
 Att multna bort i grafvens svarta sköt?
 Hvad bröt väl du, som ännu aldrig hade
 En harm som frätte, afund som förtröt;
 Blott löjen, glam och skämt på läppen egde
 Och aldrig orden fint, försåtligt vägde?

Du lefde nöjd, lik sommarns fogelskara,
 Som sjunger, jublar intill vinterns dar;
 Du lefde glad lik fjärln man ser: ara
 Från blom till blom, så många ängen har;
 Till fromma allt fick dig likt plantan vara,
 Som ifrån jord och himmel näring tar:
 Du glädtigt njöt af lifvets fulla lycka,
 Lät morgondagens sorg dig aldrig trycka.

Det var ditt lif, din korta lefnadssaga: —
 Och härpå följa skall en evig död!
 En oförnuftig, aldrig ändad aga,
 Ett djefvulskt afgrundskval, en namnlös nöd! —
 Ja väl! — Re'n såg jag honom fjärran draga,
 Som domarns röst oblidkeligen bjöd:
 Hans rop och böner ingen genklang funnit,
 Hans tårars källa utan hopp förrunnit.

Och jag — jag skulle i en himmel vara,
 Där hvarje löje liknade ett hån,
 Hvert jubel hjertat skulle genomfara
 Likt uddhyvass pil?! — Nej, fjärran därifrån!
 Långt fjärran hän till de fördömdes skara,
 Till min förtappade, min ende son! — —
 Ur dvalan ryckt, jag ville framåt hasta
 Och ned i afgrundsdjupets svalg mig kasta.

Jag lopp framåt, som jagad hjort ses spränga
 Utöfver slätten bort mot skogens snår;
 Ej vall, ej mur, ej höjd mig kunde stänga: —
 Men hastigt i min väg en engel står

Med draget svärd, med blickar, fasta, stränga,
Som foten fjättra vid dess sista spår. —
Ett fasans skri! — — Jag vaknade och kände,
Hur feberglöd i alla ådror brände.

Jag vaknade, — såg solen än, den klara,
Som fordom stråla lika huld och blid;
Jag vaknade: — Allt skulle endast vara
En ryslig dröm, som stört min hvilas frid? — —
Ack ja! — fast ej en nattlig timmes bara:
Nej, jag den drömt ifrån min barndomstid: —
Allt var en dröm, men som jag aldrig glömmer;
En dröm — som mången än med fasa drömmer.

På kyrkogården.

Det är den aningsfulla timma,
Då tusen midnattstjernor glimma,
Då månen öfver land och vatten
Sitt trolska skimmer strör i natten,
Då minsta ljud man ej kan höra,
Ett löf man knappast ser sig röra,
Då intet ljus man mer kan finna
I någon kojas fönster brinna,
En vandrare man ej kan spana
På vägens ändlöst långa bana,
En fogel mer ej höra sjunga,
En fjärl på ett strå se gunga,
Men kullar, lundar, byar, gården,
De fjärran bergen — vida världen,
Af månens skimmer öfvergjutna,
I dödlik dvala ligga slutna. —

Kom med, du ljufva vid min sida,
 Kom låt oss tyst likt skuggor skrida
 Dit till det stilla rum, som drömmer
 I ymning grönskas ro och gömmer
 I graf vid graf så mången, mången
 Se'n tid, för längesedan gången;
 Låt sakta gallerportens stängsel
 Oss öppna och bland kullars trängsel
 I enslig midnattstimma vandra
 Likt tvänne andar vid hvarandra!

En kylig rysning genombäfvar
 Ditt väsen lätt, en blekhet sväfvar
 Så hvit som snö, i månljus tvagen,
 Uppå de hulda anletsdragen. —
 Är himmelskt ljuft ej här att dröja
 Och sig på känslans vingar höja
 Emot det himmelskt rena, klara,
 Det öfverjordiskt underbara? — —

Se huru månens silfver faller
 Igenom björkars fina galler

Och jättelönnars löf och grenar
 Utöfver mossomlupna stenar,
 Kapell och urnor, kors och minnen,
 Så vördade af fromma sinnen;
 Små kullar, rikt i blommor höljda,
 Af daggens tårar öfversköljda,
 Finsandade små slingergångar,
 Där rosendoft vid sidan ångar. —

Se, bak cypresser ögat röjer
 Det helga koret, hvilket höjer
 I skötet af den tysta staden
 På smärta pelarkolonnaden
 Sin marmorhvita gafvelyta,
 Hvaröfver månens strålar flyta:
 Högst upp sig korsets spira lyftar
 Och mot en ändlös himmel syftar. —

Hur lugnt härofvan, lugnt härnedan! —
 Det är, som ville själen redan
 Sitt hölje kvar bland grafvar lemna
 Och sig mot högre rymder ämna. — —

Ack denna själens stilla längtan
 Dess outtydda, djupa trängtan,
 Säg, är den icke hjertats maning
 Emot det himmelska — en aning
 Inom den fångna menskoanden,
 Ack, om de sälla frihetslanden? — —

De lycklige, som hvilat funnit,
 Som målet för sin trängtan hunnit!
 Ej må vi deras grafvar dränka
 I tåreflöden, endast tänka
 Med stilla längtan på de dyra,
 Tills kosan sjelfva upp vi styra. — —

Du ser, min vän, den lilla kullen
 Med blommor sådda rikt i mullen.
 I jordens sköt därunder lade
 De hvad en moder kärast hade,
 En liten rosigt pilt som lekte
 Så gladt, så vänligt henne smekte,
 Så huldt och älskligt hördes stamma
 Sitt menlöst hjerteljuftva: mamma! —

Hur ofta modren blicken sänkte
 Mot pilten ned, hur ofta tänkte
 Hon på hans framtidsöde, drömde,
 Om all den lycka, där sig gömde! --
 Men ack, kanhända all förhoppning
 Förintats redan i sin knoppning!
 Re'n ynglingen kanhända vållat,
 Att hjertesorg i förtid sållat,
 Den sena ålderns snö kring hennes
 Af tunga tankar sänkta ännes
 Så lena lock, fyllt hennes hjerta
 Med tärande, oläglig smärta. — —
 Hur mången tår hon nu må fälla,
 Är ljuflig saknad dock dess källa;
 Hur bitter hennes sorg må vara,
 Skall minnet likväl huldt förklara
 De sorgemulna anletsdragen;
 Liksom, den kulna dystra dagen,
 En enda ljusning mera gläder,
 Än då sig allt i solljus kläder. — —

Och här, ack, se det helga stället,
 Det tysta, fridfullt lugna tjället,

Där under skygd af tårepilar,
Den ljufva, väna ungmön hvilar! —
Hon var så huld, ack var så fager
Som frisk och rosig morgondager.
Hur ljusst och gladt var hennes sinne,
Hvad rikedom i hjertat inne!
Hur skära kinders rosor glödde,
Hur täckt sig lockarne förströdde,
Hur ljus den rena pannan lyste,
Hvad själ den klara blicken hyste! —
Men döden sakta kinden smekte
Med kylig hand och rosen blekte;
Snart låg hon på den svarta båren,
Ack, skördad re'n i ungdomsvåren,
Med bleka läppar sammantryckta
Och Brustna ögon evigt lyckta.
Till grafven vänner tallöst följde
Och hennes kista öfverhöljde —
Med blomsterregn och tåreflöden
Och gräto livvets hårda öden. —
Men medan så i sorg de dröjde
Vid grafvens rand, hon re'n sig höjde
I ny, förklarad, högre skepnad,
Med bäfvande och salig häpnad

Mot en af dessa verldars skara,
 Som nattens himmel ses förklara.
 Och där i oupphörlig stegring,
 Från fågring till allt högre fågring,
 Från fröjder till allt högre fröjder,
 Hon stiger mot de sällas höjder. — —

Se där den enkla minnesvården
 Längst i ett hörn af kyrkogården!
 En sten, den ingen mejsel jemnat,
 En börda lik man efterlemnad,
 Dit ligger vräkt bland några vilda
 Små blommor, som en krans där bilda.
 Där hvilar han till sist, den trötte,
 Som, tyngd af år och armod, nötte
 Med tiggarsstafven vid sin sida
 Hvar väg och stig i nejden vida. —
 Hvem ville honom icke unna
 Den länge bidda, ändtligt funna
 Förlossningsdagens ro? Hvem tänker
 Ej med en fröjd, som lisa skänker,
 Att nu med nyfödt mod och sinne,
 Med nyfödd lust i hjertat inne,

Mot sin fulländnings mål han ilar
 Och aldrig trött och modfäld hvilar? — —

Hur sälla därför de, som lyktat
 Ett ovisst jordelif och flyktat
 Mot högre verldar som oss bida,
 Där de mot sin förklaring skrida! — —

Vårt timglas också skall sig fylla
 En gång, min vän. — Man skall oss mylla
 I grafvens tysta sköte neder,
 Dit intet ljus sin kosa leder. —
 Om då en helig, enslig timma,
 När tusen klara stjernor glimma,
 En vän vid våra grafvar dröjer
 Och öfver dem sig sorgsen böjer;
 Då skola sakta ned vi sväfva
 Och hviska ord, som genombäfva
 Hans hjerta med en himmelsk tjusning
 Och sprida i hans själ en ljusning
 Af stilla, helig fröjd, lik denna
 Vi sjelfva nu inom oss känna:

»Lyft ditt af tårar skynda öga
Emot det stjerneklara höga
Och sök att lösa där vårt öde:
Däruppe lefva vi, de döde.» —

I vårens tid.

Här drifvorna smultit och isarne flytt
Och böljorna sjunga i sjön
Och lindar och lönnar de löfvas på nytt
Och björkar kring klippornas krön,
Och blommor och blad synas bugande stå
I susande dungar och hagar;
Då mins jag de sagor jag lyddes uppå
En gång uti barndomsdagar.

Då mins jag de sagor jag lyddes uppå
Om alla de väsen, som bo
I sorlande bäckar, i källorna blå,
I grönskande högarnes ro;
Om ängarnes älfvor, om näcken på våg,
Om skogsfrun i grönskande lunden: —

Om alla de väsen med sörjande hog,
Som bida förlossningsstunden.

Det är, som jag hörde i böljornas brus,
I fläkten, som flyr genom lund,
I asparnes sorl och i björkarnes sus,
Bland blomstren kring ängarnes rund;
Det är, som jag hörde en tröstefull sång,
Hvars toner med vinden sig sprida:
»Han kommer omsider, han kommer en gång
Förlossningens dag, vi bida!» —

Jag lyssnar och lyssnar — och hjertat det käns
Så underligt bäfvande slå!
Det vidgas, det käns, som en verld utan gräns
Därinne sitt rum kunde få;
Det är, såsom hörde inom mig en sång
I smekande ljud jag förtona:
»Han kommer omsider, han kommer en gång
Den dag, som skall allt försona!» —

Midnatt.

Det var så tyst, så stilla
I enslig midnattstund;
Ej hördes fogel drilla,
Ej rördes löf i lund.

Hvarenda blomma somnat,
Hvartenda blad och strå;
Hvarenda blomma domnat,
Hvarenda fläkt också.

Och öfver berg och dalar
Och skog och lund och slätt
Och böljans vida salar
Låg nattsvart mörker bredt.

Men ofvan, evigt klara,
Jag himlens stjernor såg
I skara invid skara —
Och tänkte i min hog:

Då natt och mörker råda
Omkring oss, hvart vi gå,
Hur tröstefullt att skåda
Mot Herrans himmel då! ---

Det bästa.

Fiten älskling låg och gömde
Kind i knubbig hand och drömde
Om den himmel nyss hon flytt.
Öfver lilla rosenmunnen
Flög en ljusning, knappt försvunnen,
Förrn en annan sågs på nytt.

Ung och fager, modren dröjde
Vid sin förstlings bädd och höjde
Fromt sin rena klara blick
Upp mot himlen, där hon trodde
Barnens hulde Fader bodde,
Som då han på jorden gick. —

»Du som hafver barnen kära,
 Var min älskling alltid nära!» —
 Bad hon fromt i hjertat nu. —
 »Unna henne allt det bästa,
 Som vår arma jord kan gästa:
 Ack, du känner bäst det ju!» — —

Några veckor flytt: — Den lilla
 Låg så blek och kall och stilla,
 Klädd i snöhvit svepningsskrud.
 Modren med förkrossadt hjerta
 Tröstlös grät uti sin smärta,
 Egde ej en suck, ett ljud;

Egde ej en blick, en enda
 Att som förr mot himlen sända,
 Míndes icke hvad hon bedt: —
 Ack, förstod ej, att det bästa,
 Som vår arma jord kan gästa,
 Himlen hennes älskling gett.

En liten pilt.

En liten gosse möter
På gatan jag ibland
Och ofta vi förtroligt
En stund gå hand i hand. —

Han tror att englar sväfva
Hvar kväll från himlen ned
Och kring hans bädd sig lägga
I nattens tysta fred.

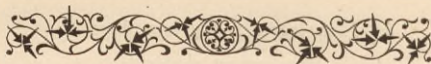
Han tror att från sin himmel
Gud Fader honom ser
Och noga, noga lyssnar,
Hvar gång sin bön han ber.

Han tror att, om han doge,
Han genast skulle få
Små lätta, hvita vingar,
Att fly mot himmel blå. —

Så jollrar han förtroligt,
Där vi tillsammans gå,
Och lyfter klara ögon
Emot mig då och då. — —

Det är, som om jag räddes
Att dessa himmelsblå
Och oskuldsklara blickar
Mitt hjerta kunde nå. —

Höstsång.

De nalkas på nytt de höstliga dar,
Då rytande storm genom rymden far,
Då himmelen mörknar allt mer och mer
Och härjarens spår rundt om man ser.

Hvar blomma förödd och tynande står
Med gulnade blad och en frusen tår,
Hvar äng ligger naken och arm och tom: —
Ej spår af sommarens rikedom!

Mot sydliga land små foglarne fly,
På stormande sjö höres böljors gny;
Bland träden, som skälfva i sliten skrud,
Försprida sig kvidande klagoljud. —

Hör skogarnes doft högtidliga sång,
Som brusar bland kronorna gång på gång:
»De nalkas på nytt, de höstliga dar,
Då rytande storm kring rymden far.

»Säll den som i sommarns leende stund
Sig rotade djupt uti säker grund
Och fast och orubbligt tryggad står,
Då härjarn med makt kring nejden går!»

Första lärkan.

Hvad vårliga toner drilla
Därofvän i mulen höjd
Ack, är det ej endast villa? —
Nej, lyss till den jublande lilla
Och hör hennes yra fröjd! —

Än sofver den bidda våren
Förfrusen bland is och snö.
Se, björken bär rim i håren,
Och, frusna af stelnade tåren,
Små sipporna åter dö.

Och himlen af moln så tunga
Och kalla och grå är skynd: —

Men ändå hörs lärkan sjunga
Med toner så friska och unga
I mulen och ödslig rymd! — —

Ack, kunde mitt hopp så dröja
Med fröjd vid en ofödd vår;
Och kunde jag så mig höja
Från jorden, fast ej jag kan röja
Af himlen ett enda spår! —

Vid källan.

Feende allt jemt och klar,
Ligger du i lugnt förvar
Af en dunes tysta träd
Med en grönska fin och späd.

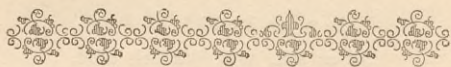
Kring din kant små blommor le
Och uti din spegel se;
I ditt skötes djupa frid
Skymtar himlen blå och blid. —

Dröjer ofta vid din rand,
Skådar i djup ibland:
Ser dock alltid endast mig —
Ville se en bild af dig.

Ville se en återbild
Af en själ, som, ljus och mild,
Dvaldes i en helig frid,
Aldrig nådd af verdens strid;

Af en själ, som pryddes af
Skatter dem naturen gaf,
Och där jemt man kunde se
Himlens återglans sig te.

Månuppgång.

Fjerran öfver den skuggomflutna
Tigande skogens skumma bryn
Månen, vaggad på guldombjutna
Skyar, sig höjer för min syn;
Sorgset leende vemodsblickar
Ur den djupblå azurn hon skickar
Långt, långt ut öfver nejd som sofver,
Dränkt i dagg från aftonskyn. —

Vida, vida omkring hur stilla,
När öfver skogen upp du går! —
Inga foglar emot dig drilla,
Ej hörs en fläkt ur lundens snår

Dig, du blide, sin hälsning sända,
Blott en suck ur ett bröst kanhända,
Som, förhärjadt af jordens strider,
Efter himmelsk hvila trår.

Lifsleda.

Hvi röjer jag åter,
O dag dig gry
I ljusnande öster
Vid vindars gny?
Hvad kan jag väl skåda,
Jag förr ej sett?
Ack, allt är dock städse
Blott samma ett!

Hvar fann jag ett löje
Ej följdt af tår;
Ej lycka som frättes
Af hemligt sår;

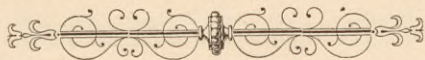
Ej lugn som föröddes
Af stormar brådt
Ej nöje som byttes
I leda blott?

Hvar fann en förhoppning
Jag ej förödd;
Ej möda, likt agnar
För vinden strödd;
Ej våldet och brottet
I glans och guld;
Förtjensten och dygden
Ej trådd i mull? —

Och därför, hvi väcker
Du mig på nytt,
O dag, jag ser stråla
Där natten flytt?
Tillfyllest af jämmer
Jag skådat har:
Du liknar de andra
Förgångna dar! —

Du sol, som ånyo
Likt förr går opp,
Dig hasta att lykta
I vest ditt lopp,
Att tröttade ögat
Sig sluta må
Och aldrig ånyo
Se upp dig gå.

Öfver djupa vatten.

Fätta åra, håll en stund:
Ensligt ljuf är natten!
Stilla lugn kring fjerran rund,
Öfver vida vatten;
Högt därofvän i det blå
Tusen klara stjernor små!

Stilla, helig frid rundtom! —
Ack, blott jag den ende
Ännu är i verlden, som
Aldrig friden kände!
Högre stormar hjertat här,
Där så tyst allt annat är. —

Se! — Där föll från himmel blå,
 Föll i fjerran bölja
 Gyllene stjerna: — Skulle så
 Jag i djupet följa —
 Kvalda hjerta, funne du
 Då hvad ej du egt tills nu?

Sval den djupa vågen är
 För en puls som brinner
 Ej ett ljud från ofvan där
 Tystnan öfvervinner:
 Där fins ingen livvets strid;
 Där är dödens dvalofrid. — —

Nej! — Ro på, min arm, ro på
 Öfver djupa vatten! — —
 Ljuf han är, men falsk också,
 Tysta, stilla natten. —
 Ro med säkra, fasta tag! —
 Natten ljusnar sist till dag.

Nyårsnatten.

De tolf högtidliga slagen
Förklungo i midnattsstund,
Den sista decemberdagen
Fullbordat årets rund
Mot eviga stjernor höjde
Sig klockornas högtidsljud,
Dem följde min blick och dröjde
Vid himmelens midnattsskrud.

De gyllne stjernornas skara,
Dit ofta min blick jag höjt
Med känslor, dem underbara
Jag i mitt hjerta röjt,
Som aldrig förut sågs glimma
Af lågande, helig eld
Högt, högt ofvan natt och dimma,
Som skuggade jordens däld.

Hvarthän mitt öga jag vände,
De skådade mot mig ner
Med blickar, som in sig brände
I själen mer och mer,
Med blickar, där klart jag sporde
En fråga, en enda blott:
»Hvad borde du gjort, hvad borde
Du icke, det år som gått?» —

Min lyfta hjessa sig böjde,
Mot mullen sjönk min blick,
Ett skärande kval jag röjde,
Som genom själen gick: —
Hur mycket af det jag borde
Var ej, som jag aldrig gjort,
Hur mycket af det jag gjorde
Jag aldrig, nej aldrig bort! —

Barnatro.

Han stod helt nyss vid modersknä, den lille,
Och läste fromt med knäpta händers par
Sin aftonbön, bad att Gud Fader ville
I nåderikt och hägnande förvar
Hans syskon sluta och hans mor och far,
Med hvilans sötma alla vederqvicka,
Från sorg och plågor lösa en och hvar,
Från himlen sina englar till dem skicka,
Med nyfödt mod mot nyfödd dag dem låta blicka.

Nu ligger han med ögat sakta slutet
Och fyllig kind i liten knubbig hand,
Med menlöst barnaanlet öfvergjutet
Af helsans skära, fina rosenbrand,
Förklaradt af ett leende ibland,

Och drömmer, att små englar sakta luta
 Sig öfver honom ned vid sängens rand,
 Och ser Guds öga likt en stjerna gjuta
 Sitt hulda skimmer genom silfverstrålig ruta. —

Du oskuldfulle drömmare, så drömde
 Ock jag en gång i flydda barnaår,
 Då själen ännu intet tvifvel gömde,
 Ej hjertat frättes af oläkligt sår.
 Nu är förbleknadt re'n och glest mitt hår,
 Förbleknad ock hvar dröm från barndomstiden:
 Ej någon engel vid mitt läger står,
 Ej himmelsk stråle minsta ljusning sprider
 I öde natt, som utan hvila långsamt skrider.

O alla väsens, all tillvaras fader,
 Som lifvet gaf och ännu gifver — dig,
 Dig har jag sökt bland stjernors myriader,
 I djupet af den själ som lifvar mig,
 I allt som städs rundtom förvandlar sig,
 I häfderna från sekel som försvunnit,
 Ut i det nu som dansar på min stig,
 I rymder dit de vises snille hunnit: —
 Men ingenstäds min trötta spejarblick dig funnit.

Hvem är du, aldrig funne, aldrig sedde,
 Du outgrundlige, hvad är du — hvad?
 Du, hvilken vilden sina offer redde,
 Till hvilken fäders fäders stamfar bad,
 Hvars höghet siarn drömde, skalden kvad,
 Hvars spår naturens tolk med tjusning spanar
 I stjernsystemer och i nyfödt blad,
 Som innerst hvarje sinne dunkelt anar,
 Och af hvars väsen sig en bild hvar hjerta danar!

Hvad, är du ett oändligt andeväsen,
 Som tronar i ohinligt majestät; —
 Den kraft som föder solarne och gräsen,
 I hjernans irrverld, bladets ådernät
 Sig rör, styr stjernans gång, monadens fjät; —
 Det allförnuft sig evigt uppenbarar,
 Hvar snillet skärpta blick att spana vet,
 Och som hvar skiftning evigt öfvervarar? —
 Jag vet det ej, och ingen finnes som mig svarar!

Jag vet det ej; jag är ett barn, som vankar
 Bland tviflens nattliga fantomer kring;
 Och hur hvarann de jaga, mina tankar,
 De löpa städse dock i samma ring

Och finna på sin irrfärd ingenting
Som segervisshet åt mitt hjerta skänker,
Ej för den trötta själen någonting,
Som i dess djup en fridfull hvila sänker: —
Och på min son, den lille, jag med afund tänker.

Men nej! — Fast dig jag ännu aldrig kände,
Törs jag ej tro, att du dock känner mig,
Ej hoppas, att du, allmakt, som mig sände
Ut ur dig sjelf att trampa lifvets stig,
Gaf makt, till sist att återfinna dig?
Ack jo, den tron skall mig en stjerna vara,
En engel lik, det hoppet följa mig
Och lifvets mörka natt ibland förklara,
Tills dödens morgon gryr, som allt skall uppenbara.

Ett litet eden.

På vandring stadd, en afton
Jag fann i bergens skygd
En leende och fager
Och ljus och vänlig bygd;
Det var ett litet eden
Af fred och älsklighet;
Jag ser det för mitt öga,
När hälst jag önskar det.

Bland gran och björk i blandning
Små kojor här och hvar
Med trädgårdsland och blommor
Och äppelträn, ett par;

På lindomkransad kulle
Ett snöhvitt tempelhus,
Därnedan kyrkogården
I tårepilars sus.

Af aftonsoln förgyllda,
Små dungar då och då
Och blomsterrika ängar
Och bred och bugtig å,
Den mörka, tysta skogen
Och bergen sist, de blå,
Hvars toppar långt i fjerran
Mot himlen syntes nå.

Ur lundens dolda gömma
Klang gökens visa klar,
Från åkerren sig höjde
Ett vårligt lärkepar,
Mot väna blomsterstränder
Slog vänligt böljebrus,
Med blomsterdoft från ängen
Kom vestanvindens sus.

Ur åldrig hammarsmedja
Man hörde trägna slag,
På tröskeln stod en yngling
I aftonfläktens drag;
Hans kind och panna vättes
Af svettens varma tår,
En skjorta endast skylde
Hans lemmars friska vår.

Där ån till dam sig vidgat,
Små piltar sprutto gladt
I frisk och naken fägning
Och under glam och skratt.
Bakom en al en flicka
Skott af sig sina skor
Och log, när svala böljan
Kring hvita fötter for.

Från hagen vände hjorden
I säfligt återtåg,
Från skogen dagakarlen
Man hemåt skrida såg,

Mot bergen sänkte solen
 Sig klar och stilla ned
 Och göt sitt ljus kring nejden
 I ljuflig aftonfred. —

Jag stod bland kullens björkar
 I hulda drömmar sänkt,
 Tills solen flytt och kvällen
 I skymning allting dränkt. — —
 Det var ett litet eden
 Af fred och älsklighet;
 Jag ser det för mitt öga,
 När helst jag önskar det.

Och mången gång jag tänker:
 Att där min vagga stått,
 Och mina barndomsdagar
 Dock där till ända gått! —
 Men oftare jag önskar:
 Att där i fredligt tjäll
 I stilla ro förflöte
 En gång min lefnads kväll!

I kvällens stund.

Allt svagare i fjärran vester blänker
Den sjunkna aftonsolens återsken,
Den svala daggen öfver ängen stänker
Sitt silfverklara perleskimmer re'n,
Till dalens botten skymningsskuggan sänker
Sin slöja, genomskinlig, lätt och len,
Utöfver nejdens vida rund omsider
Sig kvällens stämmingsfulla tystnad sprider. —

Min trägne vän, låt trötta tanken njuta
En timmas ro, lägg nötta pennan ned;
Låt lugnets helga ande öfvergjuta
Ditt väsen med sin himmelskt ljufva fred!

Kom, att din arm förtroligt kring mig sluta
 I kvällens stund, som ofta är din sed;
 Och ofvan från altanen låt oss båda
 Vidt ut kring fredligt tysta nejden skåda! — —

Därnedan ligga de, de tysta tjällen,
 Där allting reder sig till nattens stund:
 Där lågar kvällens brasa klar på hällen,
 Där sitta de i fred kring bordets rund;
 Här ligger re'n inunder varma fällen
 En liten pilt i hvilans ljufva blund,
 Och där den gamle bibelbladet vänder
 Och läser än en psalm med knäppta händer.

Bland skär och uddar vikarne sig dölja
 Af sjön, som drömmar lugn och spegelklar;
 Igenom lundar, som dess stränder följa,
 Det sista tyningssuset sakta drar;
 Re'n aftonfredens tysta skuggor hölja
 Hvar fogels bo i skyddande förvar:
 En drill, en ton, ett ljud ej mera höres,
 Och ej en kvist, ett löfblad mera röres.

På ängen alla blommorna sig sluta
 Tillsammans tyst i systerligt förbund,
 Små tunga hufvun mot hvarannan luta
 Och domna sakta in i ljuflig blund;
 Och mjuka, lena silfverdimmor gjuta
 Sig ljudlöst ut kring somnad blomsterrund,
 Likt lätta, töcknigt trolska drömmars skara,
 Som öfver tysta hviloläger fara.

Rundtom kring dungar små och rika lundar,
 Kring byar, ängar, vikar, uddar, ed
 Sig långslutt höjda kullars kedja rundar
 Med allvarsamma furors täta led;
 Där lifvets muntra lek, för natt som stundar,
 Sig bytt i tyst och drömlig dvalofred,
 Och mörkrets svarta, tysta andar rufva
 Kring stubbar, buskar, stenar, snår och tufva.

Längst bort i fjärran bergens rad man röjer
 Med toppar, pekande mot himlens bryn.
 Där är, hvar sista gången blicken dröjer
 Vid jordens skuggor, förrn han upp mot skyn

Förklarad, strålande och ljus sig höjer,
Där evigheten hägrar för hans syn;
Där på en höghvälfd, tyst oändlig himmel
Han villas af ett tallöst stjernevimmel.

Hur ljuft det är att låta blicken fara
Dit upp mot stjernor utan gräns och tal,
Som stråla evigt lika underbara
I evighetens djupblå himlasal,
Som le allt mera öfverjordiskt klara,
Ju mer det mörknar uti jordens dal! —
Hur ljuft att skåda dessa tusen under
I aningens och känslans helga stunder!

Norrländsk midsommarnatt.

Ring smyckad majstång i glada ringar
Sig bygdens glammande ungdom svingar
Allt under yrande dans och skämt;
Och skrattet klingar, och tungor sladdra,
Och dukar fläkta, och kjolar fladdra
Och gigor ljuda i sorlet jemt. —

Se gubbar famna hvarann och skråla
Och fylla muggar med öl och skåla
Och låta tungorna rastlöst gå;
Se, deras gummor på motsatt sida
I styfva kjortlar uppå sig vrida
Och ha så mycket att yppa så! — —

Hur outröttligt musiken ljuder
 Hur kinder brinna och blodet sjuder
 Hos munter fänta och yster sven
 Hör polskatakten af breda klackar;
 Se varma svetten, hur ned han lackar;
 Se väst och byxor på den och den! —

Men midnattstimman har re'n förrunnit,
 Och skymningslöjan med den försvunnit,
 Som låg så lätt öfver lund och snår;
 Re'n börjar dagen i öster bräcka: —
 Men dansens yrande fröjd skall räcka,
 Tills solen högt öfver skogen står.

Men om lugn och ro du önskar,
 Följ mig upp på höjden då,
 Där den ljusa björken grönskar,
 Syftande mot himmel blå! —

Se! — Kring äng och böljans salar
 Dimmors lätta svepningsskrud;

Skog och lundar, berg och dalar
Utan lif ännu och ljud!

Dock, i fjärran, fjärran skådar
Du vid östra himlens rand
Gryningsljusets glöd, som bådar
Ljus och lif åt sjö och land.

Knappast kan ett ljud du höra,
I den fred kring nejden rår,
Knappast se ett strå sig röra,
Medan allt i bidan står.

Endast af en myggas vingar
Hörs en susning då och då,
Och en klockas ljud förklingar
Ur ett hult ibland också. —

Men allt högre, högre lågar
Morgonrodnans gyllne brand:

Liten sky som ensam tågar
Purpras re'n i snöhvit rand.

Nu med ens en gyllne ljusning
Öfver bergens ryggar far,
Och en frisk och mäktig brusning
Genom skog och lundar drar.

Se! — I gyllne fågring skriker
Solen opp vid skogens rand:
Lif och lust på nytt sig sprider
Öfver himmel, sjö och land.

Skuggor flykta, dimmor sväfva
Bort från äng och böljor blå,
Skog och lund af tjusning bäfva,
Rymdens alla foglar slå. —

Och liten lärka på lätta vingar
Sig under jublande drillar svingar

Så högt som aldrig en blick kan nå;
Men sucken, hvilken ur hjertat smyger
Och liksom lärkan mot himlen flyger,
Han stiger högre än hon ändå! —

Vårjubel.

Dnom mig det sjunger och jublar
Och sväller af lycka och fröjd:
Det är, som om lärkorna slogo
I himmelens strålande höjd;

Det är, som om vårliga vindar
Bland sprickande löf hördes gå;
Det är, som om lossade böljor
Mot strand hördes svallande slå! —

Mitt hjerta låg fruset och öde,
Mitt hjerta låg liföst och kallt;
Och tomhet och mörker och kyla
Rundtom mig, rundtom mig var allt.

Men då genom frostiga drivvor
En värmande stråle sig bröt: —
Ditt hjertliga löje, du ljufva! —
Och drivvan i blommor sig böt!

Nu sjunger och jublar mitt hjerta
Som aldrig, som aldrig förut,
Och sväller af rusande lycka
Som aldrig, som aldrig förut!

Ensam.

Han.

Regnet strömmar, stormen tjuiter,
Mörk och öde kvällen är;
I mitt tjäll jag in mig sluter
Jemte mina minnens här.

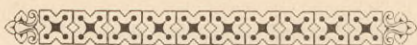
Tänker på den tid, den flydda,
Då, min vän, du var mig när,
Trefnad spridde i min hydda,
Ljus och glädje när och fjär.

Ack, hur många stund som denna
Ljuft och gladt för oss försvann,
Båda lyckliga att känna
Samma nöje af hvarann!

Ack, när sida invid sida
Vi förtroligt sutto så,
Ingenting i verlden vida
Funno mer vi önskvärdt då! — —

Huru gerna vid min sida
Såge jag dig åter nu:
Ty i hela verlden vida
Intet är mig kärt som du!

I skymningen.

Hon.

Här dagen mer och mer förrinner,
Dess sorl och missljud tona hän,
Och småningom allting försvinner
I aftonskuggan, mjuk och len;
Hur ljuft, att då få stilla domna
Från dagens många mödor hän,
Af hulda drömmar vaggad, somna
Från allt dess kif och oroskrän!

Hur ljuft, att låta hjertat vekna,
Som stålsatts under dagens strid;
Hvart bittert minne fullt förblekna
I kvällens stämmingsfulla frid!

Hur ljuft, att låta tanken ila
På känslans lätta vingepar
I fjärran hän och söka hvila,
Där han sin enda hvila har!

Hur ljuft, en dylik stund att drömma
I ostörd ro, min vän, om dig!
Din bild, den länge jag måst gömma,
Att åter mana fram för sig!
Hur ljuft, att uti tanken lefva
Med dig, där du i fjärran är,
Och glädjas, sörja, fröjdas, sträfva
Med dig, som vore jag dig när! — —

Kanhända nu du vänlig sitter
Uti en glad, förtrolig rund,
Där eld och lif i ögat spritter
Och löjen leka kring hvar mund;
Där skämtet gnistrar, orden flöda,
Och glammet fyller rummet opp
Och nektarfyllda glasen glöda,
Och allt är rosigt framtidshopp. —

Ack, eller kanske mörk och dyster
 I enslig nejd du ströfvar kring;
 Ej något finnes som dig lyster,
 Ej hugnas du af någonting: —
 Ack, ej jag skulle söka spana
 Ditt hjertas hemlighet, min vän,
 Nej, endast huldt och vänligt mana
 Ett glädjens löje fram igen.

Men nej! — Du kanske trägen sitter
 Vid flitens tända lampa re'n,
 Som öfver bordet strör sitt glitter
 Men lemnar allt i skymning se'n:
 Sig tanke tätt till tanke smyger,
 Din penna fram och åter går;
 Du märker ej, hur tiden flyger,
 Hur timma efter timma slår.

Kanhända ock din själ du låter
 Försjunka ljuft i drömmars frid,
 Af minnen huldt ledsagad, åter
 Du genomlever faren tid.

Ditt öga som förklaradt brinner,
Ett löje stundom öfverfar
Ditt anlet och igen försvinner,
Men lemnar all sin ljusning kvar.

Hvad väna bilder föresväfva
Dig då i aftonlugnet väl,
Hvad hulda känslor genombäfva
Din ljuft och fridfullt stämda själ? —
Ack, dväljes icke då ditt minne
Hos den, hvars enda fröjd det är,
Att bära dig i hjertat inne
Och jemt dig hafva så sig när?

Kärlek.

Om lifvets högsta lycka
En gång jag skulle nå,
Jag skulle arm mig tycka
Och ömkansvärd ändå,
I fall jag veta finge,
Att du, min vän, ditt fjät
I nöd och armod ginge
Och sorg och enslighet.

Om allt jag skulle mista
Ja skattat dyrt och kärt,
Och allting skulle brista
Jag höll min sträfvan värdt;

Det skulle hugnad skänka
Ändå, att kunna dig,
Min vän, så lycklig tänka,
Som himlen nekat mig.

Och om i dödsminuten
Allt jordiskt jag förglömt:
Hvar fröjd, till fullo njuten,
Hvar sorgeskalk jag tömt;
Så skall ditt minnes tjusning
Ej slockna ut ändå:
Förklarad i dess ljusning,
Jag skall ur lifvet gå.

Döende toner.

Fjärran förklungna toners ljud,
Vaknen I åter opp;
Strålen I åter i skimmerskrud,
Bilder af faret hopp?
Väckes du, hjerta, ur dvalans död,
Värmes å nyo af ungdomsglöd? —
Flyktade tjuvningsdagar,
Vänden I åter — o
Hjerta, kan *det* du tro?

Nej, fast novembersolen ler
Vänligt en flyktig stund,
Sommarn, den flydda, likväl ej mer
Vaknar kring härjad rund.

Blad efter blad faller sakta ned,
Snart ligger allt uti dvalans fred,
Djupt under vinterdrifva;
Sol, som så vänligt log, —
Endast farväl hon tog!

Evigt förgångna dagars vän,
Aldrig förglömda, du!
Dig har jag älskat som ingen än,
Älskar ännu, ännu!
Ville dig trycka i trofast famn,
Hviska ditt älskade, ljufva namn,
Sänka min blick i ditt öga,
Aldrig förglömda vän,
Älskad som ingen än!

Men, o mitt hjerta, aldrig mer
Vaknar din flydda vår,
Aldrig hon så dock emot dig ler,
Att uti blöm du slår.

Öde, förtvinadt, som höstlig lund,
Armare, tommare hvarje stund,
Bidar du vinterhvilan. — —
Klagande toner, dön:
Icke en kvist fins grön!

Till aftonsolen.

Du trötta aftonsol, hur sakta skrider
Du ned mot horisontens gyllne rand!
Hur ljuft och skärt, det sista ljus du sprider
Utöfver berg och dalar, sjö och strand,
Palats och låga kojor, stad och land!
Det är, som skulle glansen det förhöja
I ditt till hälften släckta ögas ljus,
Att än en stund vid jordens rund få dröja,
Förrn natten höjer allt i svart och tårdränkt
slöja. —

Hvad rika bilder du hvarann sett följa,
Af kval och fröjd i oupphörligt lopp!
Hur mången tår du kindens brand sett skölja,
Hur mången blick mot himlen lyftad opp,

Hur månet löje, fullt af rosigt hopp! —
 Hvad prakt och glans, hvad rikedom och lycka,
 Hvad fröjder, yrande i lätt galopp,
 Hvad fred och trefnad du vår jord sett smycka,
 Men ock hvad brott och nöd och armod henne
 trycka! — —

Du tjället såg vid klara insjöviken:
 En trefnadens och fredens gömda vrå! —
 Ur öppna dörren trängde gladt musiken
 Af glam och skratt från barnaläppar små.
 Från skorstenskant steg röken lätt och blå,
 På krökta stigen fadren återvände,
 På halfva vägen mött af piltar två,
 Som honom mot med öppna armar rände
 Och glada helsningsrop med vindens fläktar
 sände.

I dörren modren kom och syntes kasta
 Åt vägen ut en flyktig spejrblick
 Se'n åter skyndsamt in i stugan hasta,
 Att vänligt ställa allt i bästa skick.

Snart skratt och fröjderop man höra fick;
 I kända hemmet fadren åter trädde,
 Förtroligt helsande med nick på nick,
 Och sina uppköp ifrån staden bredde
 Ikring på bordet, det en duk, en snöhvīt, klädde. —

Du kojan såg uti den svarta gränden:
 En pöl, där uselhet och last och brott,
 Förderf och tusen vidriga eländen
 Sig dagligt samlat, medan åren gått. —
 Ett kyffe snart med tomma väggar blott,
 En söndrig dörr som ingen utestänger,
 Ett golf som aldrig någon rening fått,
 En fönsterglugg, dit ljuset knappast tränger,
 Ett nedrökt tak, där spindelväf i massa hänger.

En fattig kvinna blek och aftärd ligger
 Längst in i kojan på en usel bädd,
 Om bröd en hungrig barnaskara tigger
 Med sjunkna kinder och i trasor klädd,

Med spöklik blick, som irrar skygg och rädd;
I dörren in en rusig skepnad ramlar,
Vid armen af en annan usling ledd,
Kring rummet under larm och oljud famlar
Och halfva grändens slödder utanför församlar. —

Du såg det glada brölloptågets skara
Vid klingande musik och glädtigt glam
I festligt blomsterprydda båtar fara.
På insjöns glitterströdda yta fram.
Med hvarje vindfläkt genom rymden sam
Man nya jubeltoner hörde skalla,
Från alla stränder rundtomkring förnam
Man händer vinka, glada visor tralla,
Fioler ljuda, helsingsskotten muntert knalla.

Allt mera nalkas tåget motsatt sida,
Där kyrkan bidar, strålande och ljus.
De landa re'n, de sakta uppför skrida
Och träda in i smyckadt tempelhus

Vid orgeltoners fylligt starka brus.
 Vid altarranden helga löften byta
 De unga tu vid fromma suckars sus
 Och så förbundet oupplösligt knyta,
 Det endast dödens engel åter mäktar bryta. —

Du såg den lilla staden. — Fredligt stilla
 Han somnade vid aftonklockans sång.
 En hvar sin hydda stängde om det lilla
 Han egde liksom förr så mången gång:
 Men nattens sökta hvila vardt ej lång! —
 Din första blick som ofvan östern hinner
 Förödelse och virrvarr, rop och språng,
 Förfäran, fasa och förtviflan finner
 Och klämtningar och rök och lågor: — Staden
 brinner!

Ur fönster, dörrar, genom tak och gluggar
 Ses röda tungor flämta fler och fler,
 Och fåfängt skur på skur däröfver duggar
 De höjas, växa, sluka mer och mer!

Till sist ett haf af eld sig hejdlöst brer
 Från stadens ena till dess andra ända,
 Det fräser, sprakar, rasslar, brakar ner! —
 Snart ligga hus och hem till aska brända
 Och tomterna förödda, knappast längre kända. —

Du svennen såg, som, skymd af björkar, dröjde
 I bidan på sin ljufva hjertes katt.
 Hvert anletsdrag hans hjertas trånad röjde
 Vid minsta ljud hvar nerv och muskel spratt;
 Än gick han fram och åter, än han satt
 Orörligt stilla, sågs se'n åter fara
 Ur sina trolska drömmar, medan gladt
 Hans anlet hoppets skimmer sågs förklara,
 Som kände han sin älskling redan nära vara.

Ett ljud på nytt! — Ack, var det endast vinden?
 Nej, höras icke lätta fjät? — Ack jo!
 Med eld i puls och öga, glöd på kinden
 Hon flyger fram: — Törs han sitt öga tro? —

Med öppen famn är hon till mötes! — O
 I öfverjordiskt saliga minuter,
 Där evigheter utaf lycka gro,
 Då bröst till bröst sig utan hinder sluter
 Och under kyssars tjusning själ i själ sig gjuter.

Du såg dit in uti den trånga cellen
 Där bakom fasta gallerjärns förvar
 I gråt från morgonen till sena kvällen
 Ett osällt väsen släpar fram de dar
 Hon af en ömklig lefnad än har kvar. —
 En vilselockad Margaretas fränka,
 Ack, som en gång likväl en engel var,
 Ett menlöst barn, som ingen kunnat tänka
 Att ens en blick, en hemlighviskning dristat kränka!

Ack, intet hon af världens ondska kände,
 Sitt hjertas tro, sin varma kärlek blott!
 Dess djupare hon sjönk i sitt elände
 Från ljufva synder till förtviflans brott!

Nu gråter hon hvar natt sitt läger vått,
 Går dagen lång förkrossad fram och åter
 I ångerkval som till förtviflan nått:
 Men huru än sitt brott, sin synd hon gråter
 Det skedda aldrig, aldrig sig förändra låter. — —

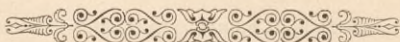
Du kval och fröjder sett: — en ändlös räcka! —
 Och nöd och lycka om hvarann du sett. —
 Nu tyckes allt ett sällsamt minne väcka
 Hos dig och liksom återdallra lätt
 Uti det skära tyningsljus du bredt
 Kring höjder, dällder, ängar, skogar, byar,
 Tills du ditt sista vemodslöje lett
 Och sjunker i en bädd af rosenskyar
 Och bidar nästa dag, då du ditt lopp förnyar. —

En gång likväl den aftonen är inne,
 Som aldrig följas skall af morgon mer,
 Då hela jorden snart är blott ett minne
 Och du för sista gången henne ser,

Hur i ditt skära aftonljus hon ler;
Då tidens jätteström till sist förrinner
I evighetens haf och natt sig brer
Rundtom, uti hvars mörker allt försvinner,
Och där ej vänlig måne ler, ej stjerna brinner.

Men sedan allt, hvad ädelt, oförgängligt
Och evigt är, förintelsen sin gärd
Har gifvit af hvart jordiskt och fåfängligt,
Det mot en sällare, en högre verld
Föryngradt styra skall sin hemlandsfärd;
Dit, hvarifrån en hvar sitt upphof leder —
Om än i brister höljd, i snaror snärd —
Och där rättfärdighetens sol förbreder
Sitt oförvanskligt klara ljus, som ej går neder.

Midnattens saga.

Med hemskt och ängsligt läte vinden klagar
Där genom mörk och ödslig rymd han drar;
På fästet svarta moln framåt han jagar,
En fridlös ande lik, som ej fördrar
Det lugn utom sig som han sjelf ej har,
Blott kval, förödelse och jämmer lider. —
Bland slitna moln ibland en stjerna klar
En darrande och flyktig ljusning sprider:
Blott en sekund — och skygg hon återundanglider.

Ur mörka moln den bleka månen skrider,
Ett spöke likt, ur svarta grafven opp;
Ett skälfvande och dystert irljus sprider
Bland skyarnes förspridda, vilda tropp,

Som jaga fram likt andar utan hopp. —
 Än med en söndertrasad flik de hölja
 Hans håligt hemska anlet i sitt lopp,
 Än i ett nattsvart kaos honom dölja,
 Än rundtomkring i vildt och spöklikt skimmer
 bölja.

Djupt nedanför den vida jättestaden
 I dvala sofver efter dagens rus.
 I mörker dränkt är allt: den långa raden
 Af gator, gränder, tempel, torg och hus. —
 Dock skymtar ännu här och där ett ljus
 Likt vilddjursögon som i natten brinna,
 Och då och då i vindens dystra sus
 Sig dofva läten blanda och försvinna
 Likt skogens hemska ljud som midnattsvandrar
 hinna.

Hör! — Midnattsklockorna högtidligt sjunga;
 Det flydda dygnets sista timma dör,
 Ur evighetens mörka natt den unga,
 Den nya dagen re'n sitt intåg gör. —

Hör midnattsklockorna som sjunga — hör
 Likt varningsrop, allt mer och mera svaga,
 Dö ljuden bort i rymden ofvanför,
 Där svarta molnen rastlöst framåt jaga,
 Och vinden klagar jemt sin mörka midnattsaga. —

Med ett dystert brus den svarta elfven rinner
 Mellan murkna skjul, förfallna syndahus;
 Öfver grumlig bölja skymtar och försvinner
 Då och då en glimt af månens bleka ljus.

Mörk och stum som natten sjelf en skepnad dröjer
 På den sista bryggan öfver elfven går.
 Spejar månen fram, ett anlete han röjer,
 Gråhvitt, höljdt af stripigt, vått och tofvigt hår.

Tätt till modersbarm en varelse sig sluter,
 Späd och skälfvande vid midnattsvindens sus;
 Frukten, ack, af några flyktiga minuter,
 Hemligt stulna åt ett ystert sinnesrus. —

Hastigt början lyftes ofvan elfvens vatten,
 Sprattlar, skälfter mellan fasta händers par;
 Se'n en hvinning och ett jämmerskri i natten, —
 Och det späda offret ned i djupet far.

Än ett skri, en plaskning: — Böljans graf sig sluter,
 Elfven flyter fram som nyss med dystert brus;
 Månen då och då dess vatten öfvergjuter
 Med ett skälfvande, ett hemskt och spöklikt ljus.

Hör! — Rusigt de brusande tonerna svalla
 Kring böljande salen,
 Förspridda och glammande skarorna kalla
 Till yrande balen.
 Hur döfvande trolskt och förföriskt de ljuda,
 Hur fulla de flöda!
 Hur nerverna spritta och pulsarne sjuda
 Och blickarne glöda!

I yrande hvirflar de fladdrande fara
 Kring salen i dansen:

En brokig, förblindande, vimlande skara
 Som svärmar i glansen
 Af glimmande kronor och fläktande lågor,
 Kristaller och vaser
 Och blänkande speglar och blommor och vågor
 Af skimrande gaser!

Hur skallar musiken, hur hvirflar ej dansen
 I svindlande yra!
 Ett virrvarr, ett glimmande kaos, där sansen
 Ej mer mäktar styra
 En tanke, ett fjät blott musiken som brusar
 Mot tak och kring väggar
 Och blodet som sjuder af vällust och frusar
 Och eldar och eggjar.

Ett skimrande, vimlande kaos! — Hur glimma
 Juveler och stenar!
 Hvad strålände blommor i slöjornas dimma
 Med perlor sig enar!
 Hur drägterna fläkta och lockarne flyga
 Och flikarne vifta!

Hvad tjusande former i gaser sig smyga,
Som skimra och skifta! — —

En paus — en domning. Man svettas och flämtar:
Buffeten man nalkas;
Man lifvas å nyo, man glammar och skämtar
Och myser och skalkas.
Kristallerna fyllas och tömmas och fyllas
Ur fradgande bålar,
Och skönheten, vinet och kärleken hyllas
I sånger och skålar.

På svällande dynor man kastar sig neder
Bland tjusande kvinnor,
Som leende lyssna till böner och eder;
Bland Venus' prestinnor,
Som bönhört, förrn bönen de hunnit förnimma. —
Hur skratt höres skalla
Rundtom utan ände! — Hur sorlande stimma
Och glamma de alla! — —

Musiken på nytt faller in, och man svingar
 Som nyss om hvarannan
 I yrande, hvirflande, svindlande ringar,
 Tills en efter annan
 Sig tyst smyger ut, i en kappa sig höljer,
 Tar miste om hatten
 Och, ännu kringbrusad af tonerna, följer
 Sin stjärna för natten.

Ej minsta läte, minsta kny,
 Man lyssne aldrig så!
 Ej hörs en liten fluga fly,
 Ej fjät på golfvet gå.
 Så tyst det är och mörkt också
 Uti den gamles lilla vrå.

Hur fridfullt sofver han och sött
 På lägrets nötta halm,
 Se'n, efter dagens mödor trött,
 Han läst sin aftonpsalm
 Och bedt om himlens hägn i natt
 För sig — och kassakistans skatt.

Han krona efter krona där
 I månget år lagt ner;
 Se'n detta dock till ända är,
 Han skall ej sträfva mer:
 Skall njuta uti ro de dar
 Han af sin lefnad än har kvar.

Helt visst, där nu han lyckligt ler,
 Han drömmer just härom:
 Vid brasan han sig sitta ser;
 En gammal vän just kom: —
 En pipa och ett glas — och så
 En treflig aftonstund de få. — —

Men hvad — är drömmen redan slut? —
 Han spritter hastigt opp!
 En skälfning — ett förtviflans tjut! —
 Hans dörr — den glider opp!
 Pistoler — dolkar — Himlens Gud! —
 Den arme får ej fram ett ljud.

Banditer grina kring hans bädd
 Och släpa honom ned
 På golfvet, hvarest, skymfad, hädd
 Och bunden till hvar led,
 Han ligger vräkt med sargad kropp
 Och ser, hur allt de bryta opp.

Hans kista och hans skåp och skrin,
 Den minsta gömda vrån
 De tömma med ett vidrigt grin
 Och med sataniskt hån: —
 Af allt, hvad han sig samlat har
 I långa år, ett grand ej kvar!

Längst ned i gränden skymtar fram ett hus,
 Bakom gardinen brinner ännu ljus. —
 Hvem vakar där i midnattstimmans stund?
 Hvem är som där ej finner hvilans blund?

Är det en maka, mild och ljuf och blid,
 Som bidar, vakar än i midnattstid?

Är det en moder, vårdande och huld,
Som sakta vyssjar än sitt hjerteguld?

Hvem hastar genom låga porten ut,
Hvem smyger in en följande minut? — —
En make eller bror det kanske var;
Var det en son kanhända — eller far?

Så mörkt det är uti palatsets salar,
Så mörkt och tyst i alla rum och vrår.
Ej mer en röst i något lönrums talar,
Och ej en fot i någon trappa går,
Och ej i något fönster synes glimma
Det minsta ljus i enslig midnattstimma.

På svällande och yppigt svandunsläger
Den unga makan ingen hvila får.
Ej vid sin sida hon en make eger,
Hvars bröst af trånad varmt mot hennes slår:
I fjärran återsöker han, fast grånad,
Den kraft han slösat i sin ungdoms brånad.

Från bordets marmorskifva lampan sprider
 Ett rosafärgadt ljus kring snöhvit bädd.
 Från bröst, som våldsamt häfves, floret glider
 Hvari hon lätt och luftigt ligger klädd;
 Från nacken rika, svarta lockar falla
 Och utför smidigt veka ryggen svalla.

Till hälften slappa ögonlock hon sluter,
 Och sakta öppnas runda läppars par;
 En suck af vällust sig ur bröstet gjuter
 Och rodnans purpur öfver kinden far.
 Den nakna barmen häfs, och lätt hon ryser
 I alla leder, medan munnen myser.

Ett ljud! — Hon spritter ur sin dvala — darrar
 Liksom ett asplöf under vindens lopp.
 Ett ljud på nytt! — Af lätta steg det knarrar,
 Och tyst tapetens lönnörr skjutes opp! —
 Där står den unge full af lust, nej, ligger
 Och om en länge tillstadd ynnest tigger.

En glödhet kyss på fina handen brinner,
 En sakta tryckning är dess återsvar. —
 Från kinden blodet flyr och återinner,
 En skälfning lätt från fot till hjessa far. —
 En rik och öppen famn mot honom räcket: —
 Och lampans rodnadlika skimmer släckes.

— Gud fördöme mig, så lustigt!
 Ha, ha, ha, det där var mustigt,
 Riktigt rafflande minsann! — —
 Fyllom glasen, låt oss skåla:
 Botten opp, det kan man tåla
 Efter den historian!

Har du mera af det slaget,
 Då du nu är upp i taget,
 Så traktera öfver lag! —
 »Jo en flicka — ja — en fli-ick-ka...
 Gud för-dö-me så-dan hi-ick-ka!
 Nej — nu ti-i-i-ger jag! —»

Hvad, en flicka? — Hå, en flicka!
 Nå, för henne ska vi dricka:
 Glada bröder, skål igen!
 Punsch och konjak! — Mycket mera!
 Flera flaskor — många flera! —
 Långt till morgondagen än.

Låt oss stimma, glamma, skråla,
 Låt oss tömma, fylla, skåla,
 Tömma om och om igen!
 Dricka, larma: — det är lagen
 Natten genom! — Morgondagen? —
 Ingen spörje efter den!

Ingen för en framtid sörje,
 Ingen mörk och mulen spörje,
 Hvilka öden hon oss för! —
 Lefva och att lefva låta:
 Det är livvets lösta gåta; —
 Lefva bara, tills man dör!

Kolsvart mörker i öde parken! —
 Stammar, väldiga, rad vid rad;
 Kronor, slokande ned mot marken;
 Grofva grenar och jätteblad.

Kolsvart mörker — ej minsta ljusning:
 Dystert som i de dödes land!
 Endast kronornas dofva brusning
 Och ett brak af en gren ibland. —

Utan hvila och ro en skepnad
 Fram och åter likt pendeln går.
 Blicken virrig och handen väpnad,
 Iskall panna och kringspridt hår. — —

Han, den firade, stolte, rike,
 Vördad, tillbedd i slott och tjäll: —
 Han i morgon en uslings like,
 En förbrytare, låst i cell!?

Han ett offer för hvarje tunga,
 Han ett afskum för hvar och en!? —
 Nej! — Sitt niding en hvar må slunga,
 Men ej förn på hans döda ben! — —

Knall! — En blix som i natten ljungar
 Lyser askgrå, förvridna drag
 Och det skälfvande liket slungar
 Ned mot mark med ett dämpadt slag. —

Grafsvart mörker — ej minsta ljusning
 I den natt kring den döde rår! —
 Endast kronornas dofva brusning
 Klagar hopplöst omkring hans bår. —

Fyll ditt glas, din hedersknyffel!
 Klingom: — skål, gutår!
 Läckra ostron, utmärkt tryffel!
 Tusan hvad man mår. — —

Jo, som nyss jag sade,
 Kär hon visst mig hade. —
 Synd om tösen lilla,
 Att det gick så illa!

Men hvad vill man göra? —
 Se och inte röra:
 Det må nu för snälla
 Mammagossar gälla! — —

Skål! — Nej, bättre vin — madera,
 Bästa slag — se så! — —
 Lifvet, hur de resonnera,
 Är dock skönt ändå! — —

Men hvad tiden lider!
 Måste bort omsider:
 Liten näpen jänta
 Länge nog fått vänta.

Villad, menlös dufva,
 Rar och mogen drufva! —
 Faller på sekunden,
 Blott jag öppnar munden. — —

Skål, min bror — drick ur i botten!
 Råkas nästa kväll!
 Nu till henne: — Menskolotten
 Är dock gudasäll!

Lågt i taket, svarta väggar;
 Osande lampa flämtar matt.
 Pipor, rök och kort och pengar,
 Grofva eder och hånfullt skratt;
 Stank af bränvin, beck och tjära,
 Spräckta muggar och knäckta glas,
 Rankigt bord och halta stolar;
 Plumpa visor och stim och ras.

Råa tölpar, svarta slokar:
 Grofva, ärriga anletsdrag,
 Hårda pannor, breda käkar,
 Armar och näfvar — gröfsta slag;
 Buskigt hår och skägg, som aldrig
 Ansades af en sax, en kam;
 Breda bröst och hårda höfter,
 Där man knifvar ser skymta fram. —

Blodet eggas, hjernan töcknas,
 Spelet lifvas allt mer och mer.
 Stickord hugga, glåpord hagla
 Fram och tillbaka fler och fler;

Pannor mulna, ådror svälla,
 Doft hörs det mullra tag på tag. —
 Än ett ord — och lös är stormen:
 Eder och rop och hugg och slag!

Stolar vräkas, slås i spillror;
 Fullsatt bord uti golfvet far.
 Armar lyftas, näfvar falla,
 Knifvar blänka båd här och hvar;
 Brak och dån mot golf och väggar;
 Tjut, förbannelser och skratt!
 Sår ses gapa, blod ses rinna. — —
 Lampan krossas: — kolsvart natt!

Och stöter du ej i hans lömska hjerta
 Din dolk så djupt, som han kan nå,
 Må afgrundens andar på halster steka
 Ditt nakna skrof, fördömde! — Gå! —

Han var dock min dyraste vän, min broder; —
 Oss samme fader födde ju. —
 Vi ledde som piltar hvarann förtroligt,
 Som ynglingar vi följts: — och nu?!

Nu är han en kräfte som tär mitt hjerta,
 Ett dödligt gift uti min själ;
 En djefvul som kväljer mig dagar, nätter
 Och kraft och mod och sansning stjal.

En niding som stal, hvad jag dyrast egde:
 Mitt arma hjertas enda vän!
 Och yfves och hånar med blickar, löjen
 Och — afgrundsmakter! — lefver än! —

Hvad — lefver? — Nej, kanske just nu han hamnar
 I afgrunds djup vid djefvulskt glam? — —
 Ha — smyger ej sakta min tjensteande
 Där åter efter muren fram? — —

»Till fästet, min herre, af blod han ryker,
 Er dolk: — Jag baxnar icke, jag!
 Den döde ligger i månens skimmer
 Och grinar med förvidna drag.»

Håll — vänd vagnen — så! — Därborta
 Flödar ljus i breda strömmar
 Öfver hela gatan ut. —
 Ljuda än musikens toner?
 Midnattstimman likväl slagit:
 Festen snart bör vara slut.

Riktigt! — Vagn på vagn där skrider
 Sakta fram, och skaror strömma
 Re'n ur vestibulen ut. —
 Nu sen opp, fördömde skurkar,
 Om hon vägen hitåt tager,
 Som hon gjorde kvälln förut!

Jo, därborta re'n hon skymtar,
 Nalkas mer och mer, ledsagad
 Af en tjenarinna blott. —
 In mot muren, afgrundsfoster! —
 Vagnsdörrn öppen — kaffe, dolkar —
 Allting redo, bofvar? — Godt!

Glo ej fram, fördömde måne!
 Ingenting för dig att skåda:
 Några svarta masker blott. —
 Ej en hviskning! — St, kanalje! — —
 Lyss — de komma! — Ah, min fröken,
 Mina damer, är det brådt?

Ingenting! — Försök ej ropa! —
 På med kaffen — in i vagnen! —
 Häxa, trynet ej ni rör!
 Går ni hem, kan ni förtälja,
 Att er fröken följt en herre. —
 Opp, fördömde skurkar! — Kör! —

Öfver tomma torg och gator,
 Öfver bryggor, genom gränder
 Ilar det i brådstört traf! —
 Ändtligen vid målet framme! — —
 Vagnsdörrn opp! — Er arm, min fröken! —
 Hvad, min själ, hon svimmat af!

Midnattsvindens pustar svalka:
 Riktigt — re'n hon lifvas åter! —
 Streta icke, följ blott med! — —
 »Ej ett steg!» — Som helst ni önskar;
 Jag har muskelstarka armar! —
 Lys mig, karl, för trappan ned!

Räds ej någon källarhåla,
 Kall och fuktig, svart som grafven,
 Fast det under marken bär!
 Underjordens salar stråla
 Rikare och mera trolska
 Än där ofvan jord: — se här!

Guld, kristaller, alabaster,
 Dynor, mattor, purpurhängen,
 Blommor, ljus, hvart än ni ser;
 Bädd af svandun, tyll och spetsar,
 Taflor, speglar, statyetter:
 Venus, Bacchos jemte fler.

Mjuk och yppig är divanen: —
 Sitt, jag ber! — Och här, se böcker:
 Paul de Kock, Emile Zola. — —
 Har ej någon kammarpiga,
 Men jag kommer sjelf på stunden. —
 Ha — min fröken — ha, ha, ha!

Än hit, än dit på gatan raglar.
 En rusig slok framåt. —
 I uselt näste dväljas maka
 Och barn i svält och gråt.

En slant ej fins, hur än man söker,
 Och ej en beta bröd;
 En droppe ej i slocknad lampa,
 På hällen ej ett glöd.

Vid tröskeln utanför det larmar:
 Nu slungas dörren opp,
 Och handlöst öfver golfvet tumlar,
 I trasor hölj'd, en kropp.

Han reser sig, förbannar, ropar
 På bränvin, mat och ljus,
 Och famlar vildsint kring och vräker
 I golfvet fat och krus.

Han stampar, larmar, tjuter, hädar
 Vid afgrund, himmel, Gud:
 Men intet svar, hur än han rasar;
 Ej ur en vrå ett ljud! —

På öde gatan modren flyktat
 Med små förskrämda ut,
 Som där af köld och fasa skälfva
 Vid midnattsvindens tjut.

Nej, natten flyktat; re'n det börjat dagas! —
 Det morgonvinden är, och vid dess sus
 De nattligt svarta skuggorna förjagas,
 Som slöjat stadens gator, torg och hus;

Det morgonvinden är, och vid dess brus
 Hvert hemskt och nattsvart moln från fästet drager.
 Förblekt är månens ängsligt dystra ljus;
 Re'n hvälfves himlen klar och ren och fager,
 Re'n skimrar morgonrodnans rika purpurdager.

Se! — Sakta morgonsolen åter skrider
 I öster opp, förklarad, ljus och glad. —
 Ett haf af purpur, guld och glöd försprider
 Sin trolska glans kring ändlös jättestad.
 Af lågor brinna fönstren rad vid rad,
 Mot tak, kupoler, torn sig ljuset bryter,
 Juveler gnistra på hvar gren, hvart blad,
 I rosig glans den breda elfven flyter,
 Till klart och renadt guld sig minsta grus förbyter.

I dag liksom i går, i flydda tider,
 O morgonsol, du åter skrider opp;
 Utöfver stad, nej, städer, land, du sprider
 Ånyo ljus och glädje, lif och hopp,

Välsignelse och rikdom i ditt lopp! —
 Hur vänligt, huldt och leende du lyser,
 Som modren ler mot barnens muntra tropp,
 Omkring en stad, ett land, som likväl hyser
 En afgrund af förderf, för hvilket tanken ryser.

En stad, ett land, som, — hvart ens öga blicke, —
 Försjunket ligger i sitt syndarus: —
 Däröfver strålar, ler du! — Döljer icke
 För evigt bort ditt rena himlaljus
 I svarta moln, hvarunder stormens brus
 Far fram, hvar helst en menskofot sig fäste,
 Och sopar allt från jorden bort likt grus?
 En flamma ljungar ej ifrån ditt fäste
 Och bränner allt till aska, likt förpestadt näste?

En gång dock nådens sol ej mer skall tända
 Sitt ljus och öka dina dagars rad;
 Sin vredes eld skall rättvis himmel sända
 Utöfver dig, o land, o fallna stad,

Du synderska, du yrande mänad!
Låt dig af lustans trolska villa tjasas,
Var yster, oförsynt, var fräck och glad,
Låt dig till laster, brott och vanvett rusas: —
»Den dag skall komma dock, då Ilion skall
grusas!»

Försoning.

Där tvänne bröder i kärlek vandra,
Sig sjelfve glömmande för hvarandra:
I medgång, motgång, i lust och nöd
Hvarandras huggnad och hjelp och stöd;
Sig sjelfve icke en lycka unna,
Som med sin vän de ej dela kunna;
Ej något dölja i hjertats vrå,
Som af den andre ej anas må;
Stå redo jemt för hvarann att strida
Mot hvem det vare — mot verlden vida: —
Då sägs, att himmelens englar se
Med glädje ned på vår jord och le.

Men se de tvänne som skilda vandra,
Med smärta tänkande på hvarandra,
På fjärran flyktade dars förbund,
På vänskap, bruten en osäll stund;
Men deras vägar tillhopa stöta
Men ens, och åter hvarann de möta; —
Och armar räckas, och famn i famn
De halfhögt ropo hvarandras namn;
Och hjertats kyla i tår sig byter,
Som gång på gång öfver kinden flyter;
Och sucken lättar ett sorgtyngdt sinn,
Och blick i blick tränger djupt sig in;
Och händer tryckas så varmt och knytnas
Till nytt förbund som ej mer skall brytas;
Och utrop smyga sig då och då
Ur fulla hjertan, som våldsamt slå
Af salig lycka att få förlåta: —
Då tror jag englar af glädje gråta!

Hemmets verd.

Om under tysta, stämmningsfulla stunder
Du svärmar kring i minnets underland
På solskenshöjder och i trolska lunder, —
Bland grafvar och ruiner ock ibland;
Ett ställe finnes dock, där sist du dröjer,
Där helst och längst din tanke stannar kvar,
Och där en sällsam känslans värme höjer
Din själ liksom i unga, bättre dar.

Där ser du alltid vänlig vårsol lysa
Kring ängd som jemt är morgonfrisk och glad;
Ser fagra underblommor kring dig mysa,
Hör trolsk musik bland rosenträdens blad:

Ej stormar störa där den ljufva freden,
 Ej finnes vinter där, ej snö och is;
 Det är ett litet ljuft, förtrolladt eden:
 Ack, det är barndomshemmets paradiset!

Du mins en morgon: — Åtta år du fylde. —
 Från kudden reste du dig sömnig opp.
 Men hvad — hvad var det morgonsoln förgylde
 På smyckadt bord? — Dit fram i några hopp! —
 Ack dessa gåfvor små, för dig hur dyra!
 Hur glad, hur öfverlycklig du dock var,
 Där kring du flög och glömde i din yra,
 Du blott en liten skjorta kring dig bar!

Du mins ibland din trägne fader hvila,
 Af många mödor trött, bland kära små.
 Ännu du ser er gladt mot honom ila,
 Där han i dörren till sitt rum sågs stå.
 På foten gunga, upp i knäet glida
 Och leka med hans kedja, väst och skägg,
 På ryggen hänga, på hans axlar rida
 Och nå så högt som taflorna på vägg!

Du mins din hulda moder eder samla
 Omkring sig, innan lampan tändes än,
 Med ljuflig röst förtälja er de gamla,
 De kära sägnerna om barnens vän,
 Som tog de små i famn och handen lade
 Välsignande på hjessans lena lock: —
 Du lyssnade och tänkte rörd: O hade
 Jag varit ett af dessa barnen ock! —

Du minnes detta — mycket mera minnes,
 Så kärt en gång, nu kärare ändå.
 Så blid du känner dig, så vek till sinnes
 Och tänker rörd på dina egna små;
 Mins ångerfull hvar gång du dem försummat,
 Med kärfhet deras ystra jubel mött,
 Af deras tusen frågor trött, du brummat,
 Förhastadt liten hand ifrån dig stött. —

Ja, väl du må: — Ty kan väl telning skjuta
 Med rötter djupt, med krona mot det blå,
 Om ej i vårens dagar han får njuta
 Af vårlig värma, vårligt ljus också?

Och mäktar elfven stark och ymnig rinna
Vid rika stränder, sprida, hvart han far,
Välsignelse och lif och fröjd och hinna
Till sist sitt mål: — om källan sinat har?

Låt därför glädjens väna solljus sprida
Sin glans kring hemmets unga blomstergård;
Låt kärleken, den stilla, vårluftblida
Om späda blad och grenar taga vård;
Låt aktningsrika majregnsskurar dugga,
Låt munterhetens fläktar flyga fram:
Du skall en gång i rika kronors skugga
Dig luta trygt mot fast och säker stam.

På skridskor.

Månen tömmer sitt silfversken
Öfver stranden, där, hvit och ren,
Snön mot skuggiga skogen lyser,
Öfver lunden som naken fryser,
Öfver fjärden som skimrar klar,
Klar så långt som ens öga far. —

Blanka stålet på foten spänn!
Låt oss löpa dit ut, min vän,
Öfver glittrande stjerneverlden,
Som sig speglar i frusna fjärden,
Ila rastlöst framåt, framåt
Uppå vid och oändlig stråt!

Huru lifvas ej själ och kropp
 Af vårt ilande, lätta lopp!
 Känn, hur fritt och hur djupt man andas!
 Känn, hvad helsa i blodén blandas,
 Och hvad friskhet sig gjuter in
 I ens hjerta och hog och sinn! —

Spörj ej ängsligt, hvar vägén bär,
 Hvar det vinkande målet är! —
 Se: — i fjärran de sammanflyta,
 Himlahvalfvet och isens yta
 I en blånande, luftig rand,
 Liksom skymmande okänt land; —

Där det okända målet är,
 Dit den ilande färden bär
 Rastlöst: — såsom vi alla fara
 Mot det skumma, det underbara
 Fjärran vinkande målet, där
 Tid med evighet samsmält är. —

Skidlöparen.

Höp, min lätta skida
Raskt framåt, framåt,
Tag ut öfver vida
Åkrarne din stråt!
Öfver myr och mosse,
Öfver äng och slätt
Bär din raske gosse,
Glatta skida, lätt!

Öfver frusen drifva,
Där jag lustigt far,
Månens runda skifva
Strålar silfverklar.

Skuggan lång sig kastar
Öfver enslig slätt
Och vid sidan hastar
Tyst och skygg och lätt.

Tusen stjernor brinna
Ofvan i det blå,
Tusen små försvinna
Under mig också.
Bister hviner vinden
Norr ifrån i kväll,
Biter mig i kinden,
Sliter i min fäll.

Vidt omkring jag spanar
Skogen stå på vakt;
Öfver gröna granar
Snön så len sig lagt.
Fjärran lysa fjällen
Uti månens sken;
I de tysta tjällen
Sofva alla re'n. —

Löp, min flinka skida,
Smidig, glatt och lätt,
Låt det lustigt glida
Öfver frusen slätt!
Jag har långt att ila
Än i vinterkväll,
Innan jag får hvila
I mitt varma tjäll.

Konstriderskan.

Den snöhvita, eldiga springarn
Nyss in på arenan man ledt,
Nu dansar ett tjusande väsen
Dit in som en älfva så lätt.

Ett löje — en bugning — en slängkyss: —
Hon flyger på hästryggen opp
Och ilar vid brusande toner
Framåt i galopp, i galopp!

Hon känner sin fåle så säkert,
Hon sitter så leende trygg,
Så lätt och så ledig och lutar
Helt sakta sin arm mot hans rygg.

Allt starkare tonerna ljuda,
 Och ridten allt snabbare går. —
 Med ens på sin springare upprätt
 Den luftiga varelsen står!

Se! — Ytterst på kullriga länden
 Rundtom kring arenan hon far
 Och lyfter i takt med musiken
 Små smidiga fötternas par.

Förtjusande le hennes läppar,
 Förförisk hvar rörelse är,
 Förrädiskt det fläktande höljet
 Kring midja och höfter hon bär.

Än yrare tonerna brusa,
 Än mer ökas springarens lopp: — —
 Det bär öfver bommar och stängsel
 I viga och vådliga hopp.

Hvad yppig, förtjusande fågring
 Ur tylln skymtar fram då och då
 Hur smidigt, harmoniskt och fylligt
 Är allt ifrån hjessa till tå!

Lorgnetter och kikare höjas,
 Och munnarne mysa och le;
 Förtrollade herrarne sitta: —
 På handskarne damerna se.

Till sist på sin fåle hon hamnar
 Igen, sitter flämtande varm
 Med trötta och skälfvande lemmar
 Och klappande, svällande barm. —

Applåderna stormande brusa:
 Hon bugar och nickar och ler.
 Gör ännu en rund kring arenan,
 Försvinner — och mins snart ej mer! —

Du tjusande, flyktiga väsen,
 Du stjernskott som glänser en stund,
 Du hägring som ler och försvinner,
 Du drottning — ack! — af en sekund!

Hvar kom du ifrån: — hvilken moder,
 Hvad hem och hvad fader fick du? —
 Det känner ej någon — kanhända
 Du sjelf icke vet det ännu!

Hvart far du: — hvad mål skall omsider
Ditt ovissa öde väl nå? —
Det spørjer ej någon — det tänker
Du sjelf kanske aldrig uppå!

Tiggaren.

Utan hem och utan vänner
Ensam kring han drar.
Ingen är som tiggarn känner,
Hvart han kosan tar.

Ingen såg den tår som brände
Enslig midnattsstund,
Då han ensam var den ende,
Som ej njöt en blund.

Ingen hjertats sveda anar,
Då på tröskelkant
Han kring trefna hemmet spanar,
Tiggande en slant.

Ingen på hans hjerta tänker
Med ett vänligt ord,
Då man snäft en brödbit skänker
Från ett ymnigt bord.

Ingen minsta saknad känner,
Då han borta är:
Intet hem och inga vänner,
Hvart ock kosan bär!

Simmaren.

Smidig och fri utan höljande kläder,
Står han omfläktad af himmelens väder;
Bröstat sig häfver, och blickarne fara
Hän öfver viken, den vinkande klara.

Inemot land ligger böljan och myser
Stilla och lugn och i solskenet lyser,
Tätt utom näset med resliga tallar
Hafvet, det vida, oändliga, svallar.

Än en sekund uppå hafvet han dröjer,
Förrn han till smidiga språnget sig höjer;
Böljornas mör honom vinka och sjunga:
»Kom att på lenaste armar få gunga!»

Frestande ljufligt de tjugande sjunga,
 Eldigt är blodet, det sjudande unga.
 Fram öfver kanten af hällen han hastar
 Och i det svalkande djupet sig kastar.

Yra najaderna kring honom bölja,
 Glammande efter mot djupet de följa,
 Smidiga armar kring lemmanne linda,
 Söka att så honom fånga och binda.

Men i ett tag sina bojor han bryter,
 Stiger mot ytan tillbaka och flyter
 Lätt ibland vaggande vågornas skara,
 Lätt som den sky, man i rymden ser fara;

Sträcker på smidiga armar och böjer
 Kraftigt dem åter tillsammans och höjer
 Ömsom och sänker sitt hufvud och simmar
 Lätt öfver viken som glittrar och glimmar;

Hejdar sig hastigt och vänder och ilar
 Åter framåt genom vågen och hvilar
 Sedan och flyter på glittrande yta,
 Där millioner af strålar sig bryta. —

Böljornas ungmör på nytt honom nalkas,
Kyssa och smeka och glamma och skalkas,
Söka ånyo med list honom taga,
Att med sitt byte mot djupet få draga.

Ljuf är de kylande kyssarnes svalka,
Medan små händer kring lemmanne halka: —
Knappast han märker, hur sakta det glider
Mot det förrådiska djupet omsider.

Då far med ens inåt stranden en mäktigt
Brusande, svallande störtvåg, och präktigt
Glittrande fradgan i solljuset blänker,
Medan kring klippor och hållar hon stänker.

Lif i den domnandes lemman det väcker
Djerft mot det ändlösa fria han sträcker,
Sträcker mot hafvet som brusar och svallar,
Mäktigt till brottning och kamp honom kallar.

Tomten.

Var så kallt i vinterkvällen!
Öfver ladorna och tjällen
Klara stjernor utan tal;
Hvita, frusna vinterfällen
Öfver ladorna och tjällen,
Öfver gården, höjd och dal!

Frusen i sin korta tröja,
Liten tomte syntes dröja
På en snöig stugubro;
Lade han till dörrn sitt öra,
Kunde innanför han höra
Alla sofva djupt i ro.

Se'n han knackat och fått vänta
Länge nog, det syntes glänta
Smått på stugudörr till slut;
Liten gråklädd tomtefrände
Genom dörrens öppning sände
Undersamma blickar ut.

Log så bredt, då han en frände
I den sene gästen kände,
Bad den frusne stiga på,
Stiga fram till spiselhällen,
Varm en smula än se'n kvällen
Och med tomtens kvällsward på.

Satte sig bredvid på stenen,
Korsade de korta benen,
Toppig mössa drog på sned;
Slog den komnes knä och sporde,
Hvad så sent han ute gjorde,
Icke hölle hvilans fred.

Gästen, som på spiselranden
 Upp sig svingat, lyfte handen,
 Ref sig i sitt gråa hår,
 Litet bättre ställning valde,
 Upplät munnen och förtalde —
 Hvad här nedanföre står. —

»Andra sidan sjön en stuga
 Mellan björkar som där buga
 Ljus och hvit och vänlig står;
 Ljust och vänligt ock därinne
 Alltid var, hur långt mitt minne
 Än i tiden återgår.

»Tyst där varit dock och öde
 Sista tiden, se'n den döde
 Gamle Hurtig bars där ut;
 Men nu har där lust och gamman
 Återvändt till allesamman
 Och vill aldrig taga slut.

»Dag som var, stod likväl fröjden
Jublet, glammet högst i höjden:

Hurtigs dotter stod ju brud!
Långt på natten glädjen rådde:
Hur man dansen muntert trådde
Vid fiolers gälla ljud!

»Slut vardt dock omsider festen;
Gången var den siste gästen,
Brud och brudgum följt hvarann. —
Smög ur vrån, där jag mig hukat
Kvällen lång, och rikligt dukadt
Uppå hällen för mig fann.

»Åt, så att jag kunnat spricka! —
Smög mig se'n på tå att skicka
Genom nyckelhål en blick;
Såg därinne re'n de båda . . .
Nej, jag vill dem ej förråda! — —
Jag — jag blundade och gick.

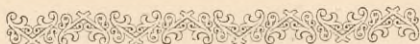
»Gick helt sakta ut och lyckte
 Dörren ljudlöst till och ryckte
 Tunga källarluckan opp,
 Steg till jernsmidd kista neder,
 Nitad hop af dvärjasmeder,
 Öfverfyld vid årens lopp.

»Rika skatter där ses blänka,
 Och långt mer, än man kan tänka
 Väga sammanlagda de:
 Guld och silfver, men tillika
 Andra, mera värderika:
 Trefnad, fred, välsignelse.

»Ville väldig kista bära
 Upp ur hvalfvet, att förära
 Henne åt de unga tu;
 Rådde dock ej rubba henne:
 Börda half, om man är tvänne —
 Därför kom och hjälp mig du!» — —

Var så kallt i vinterkvällen!
Snö kring ladorna och tjällen,
Tusen stjernor i det blå! —
Halfsläckt måne kunde skåda
Efter insjöstrand de båda
Tomtarne tillhopa gå. —

Ungdomslust.

D glammande glädje, i yrande lust
Låt nattliga timmarne rusa!
Låt drufvornas gyllne, förädlade must
I blänkande bägarne frusa!
Låt skämtet och löjet i ystert förbund
Likt glimmande stjernskott fly kring i vår rund,
Låt glädjen, låt glädjen en flyktande stund
Ditt hjerta, det svällande, tjusa! —

När isarne brustit och himlen är blå,
Och forsarne svalla och sjuda,
Och störta framåt: — säg, hvem mäktar väl då
De brusande böljorna bjuda?

Hvem tystar den svärmande lärkan som slår
 Sin jublande drill: det är vår! det är vår!
 Då världen föryngrad och tjusande står,
 Och jubel rundtom höres ljuda?

Och därför, då än du är yster och ung,
 Och purpurn på kinderna glöder: —
 Töm bräddade bågarn och skämta och sjung
 Och glamma bland glädtiga bröder,
 Och plocka den rosen du fann i ditt spår,
 Och njut af din lycka, så länge du får;
 Ty aldrig, ty aldrig din flyktade vår
 Likt jordens ånyo sig föder! —

Den ilande timman af nöjet du njöt,
 Hvi skulle förlösad han vara? —
 Se bäcken, som ymnig och svallande flöt
 Bland blommornas brokiga skara: —
 En kyss då och då! — och en perla så klar,
 Ett skimrande minne, han lemnade kvar
 Och ymnig och rik, som tillförne han var,
 Framåt ses han svallande fara.

Och därför i yster och yrande lust
Låt nattliga timmarne fara!
Af drufvornas gyllne, förädlade must
Låt icke en droppe oss spara!
Låt yrande skämt och låt klingande skratt
Från leende läpparne svinga sig gladt:
Låt glädjen, den yrande glädjen i natt,
Vår jublande lösen få vara!

Champagne!

Drick — de förflyga
De susande perlorna — drick!

Franzén.

De frusa, de frusa,
De skimrande ljusa,
De doftande perlor
I glasets kristall!
De stiga, de flyta
På skummande yta
Och re'n sig förbyta
I frågande svall. —
Så skynda dem tömma,
Förrän de förströmma! —

En flyktig sekund: — och de finnas ej mer! —
Försmältande skum blott i glaset du ser.

Han strålar, han strålar,
 Din himmel, och prälar,
 Hvert hän du än blickar,
 I skimrande ljus! —
 Så njut, hvad du mäktar
 Af vårlifvets fläktar,
 Af ungdomens nektar
 Och känslornas rus!
 Hur ofta en dimma
 I morgonens timma

Alltre'n öfver solen sitt sorgedok brer: —
 Hon skymmes — och strålar den dagen ej mer!

Du känner, du känner,
 Hur kysen han bränner
 På läppar, som svälla
 Af glödande lust; —
 Din puls, hur han lågar! — —
 Pokalen sig rågar,
 Och njuta du vågar
 Dess innersta must! —
 Men skynda, men skynda,
 Du sälle! — Försynda

Mot lyckan dig ej, som du leende ser! —
 Hon lyfter på vingen, då huldast hon ler.

De samla, de samla
 Sig kring dig, de gamla,
 Förtroliga vänner
 Från flyktade dar: --
 I glammande runden
 Den flyende stunden
 Ur innersta grunden
 En like dem var!
 Hvert skymmande minne
 Fördrif ur ditt sinne

Den vän som nu jollrar och skämtar och ler —
 Kanhända att aldrig du mer honom ser!

De fara, de fara
 Som skyarne snara,
 De fröjder som skymta
 Ibland i vårt lif: —
 De dagar hur många,
 Hur kulna och långa,

Som krälände gånga

I mödor och kif! —

Den snabba sekunden

Med nöjet förbunden —

Grip honom vid vingen, förrn fjärran det bär!

Kanhända, kanhända din sista det är! — —

Ett fallet blad.

Tjusande högsommardagen var,
Full af glädje, strålände och klar.
Högt på molnfri himmel solen glödde,
Sina strålars gyllne skatter strödde
Ymnigt öfver vida, rika land,
Dränkande i ljus hvart minsta grand.

Lundar, böljande af björk och al,
Klädde höjder, smögo ned i dal;
Mellan stränder, yppigt blomsterpydde,
Silfverbäckars yra böljor flydde;
Klara vikar blänkte här och där
Mellan ymnigt gröna näs och skär.

Hvarje snår af lif och yra spratt,
Hvarje dunge ljöd af glam och skratt,
Ängar doftade af snöhvit klöfver,
Tusen fjärlar fladdrade däröfver,
Foglar jublade af lust och fröjd,
Stigande mot klarblå himmels höjd.

Ögat hänfördt öfver nejden såg,
Som i glans och yppig fågring låg;
Örat tjusadt jubelsången hörde,
Som den ljufva vinden med sig förde;
Hjertat saligt kände sig af hopp,
Fröjd och lefnadsglädje fyllas opp.

Men med ens ett litet moln där sam
Öfver solens strålepanna fram,
Och en sorgsen susning hördes fara
Genom träds och dungars långa skara,
Medan litet gulnadt blad jag såg
Sjunka ned mot tufvan där jag låg.

Molnet flydde, solen åter log;
Men den susning öfver nejden drog
Likt en suck utur naturens hjerta
Tycktes hviska under hemlig smärta:
»Allt som i sin högsta blomstring står
Nästa fjät emot förfallet går.» —

Morgonklockornas sång.

Hör morgonens klockor klinga
I rymd, där skuggorna fly
Och gyllene dag ses gry!
Hur klingande klart de ringa,
Där fram och åter de svinga
I åldrigt kyrkotorn!
Vidt öfver vaggande gården
Med gulnade råg och korn,
Långt ut mot den friska fjärden,
Vidt utöfver by vid by
De manande ljuden fly.
Hör, hur silfverklart de skalla:
Vaknen alla, vaknen alla!
Vi till nyfödd dag er kalla
Upp att lefva,
Upp att sträfva,

Att fullborda hvad återstår,

Hvad du glömde

Hvad du gömde

Under dag som förgick i går;

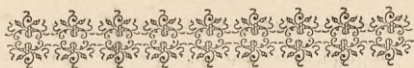
Verka, handla med nit och id!

Vingad flyktar din korta tid!

Upp att verka, då dag är när: —

Det för mången den sista är!

Vårvindar.

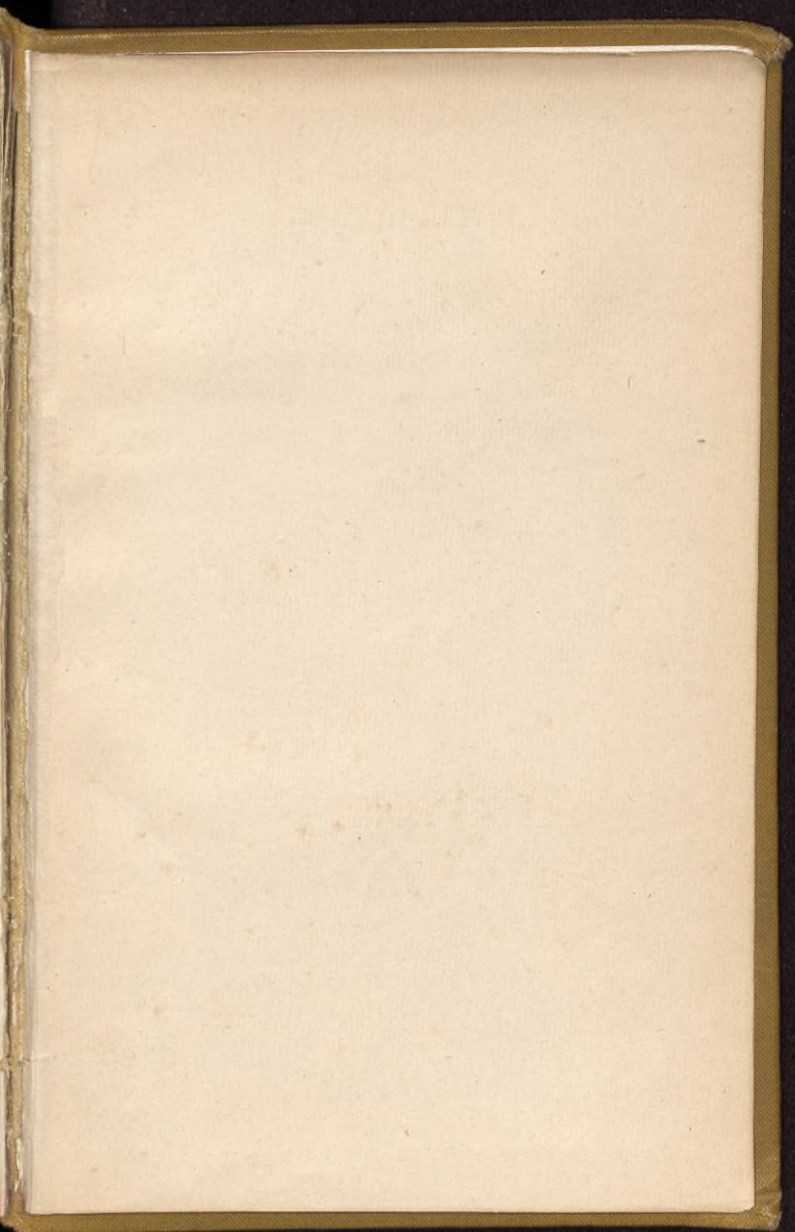
Vårliga vindar brusande draga
Fram öfver nejden i ystert tåg,
Köldens och dödens makter de jaga
Jublande bort ifrån land och våg.
Hör deras starka manande röster
Ljuda i vester, ljuda i öster:

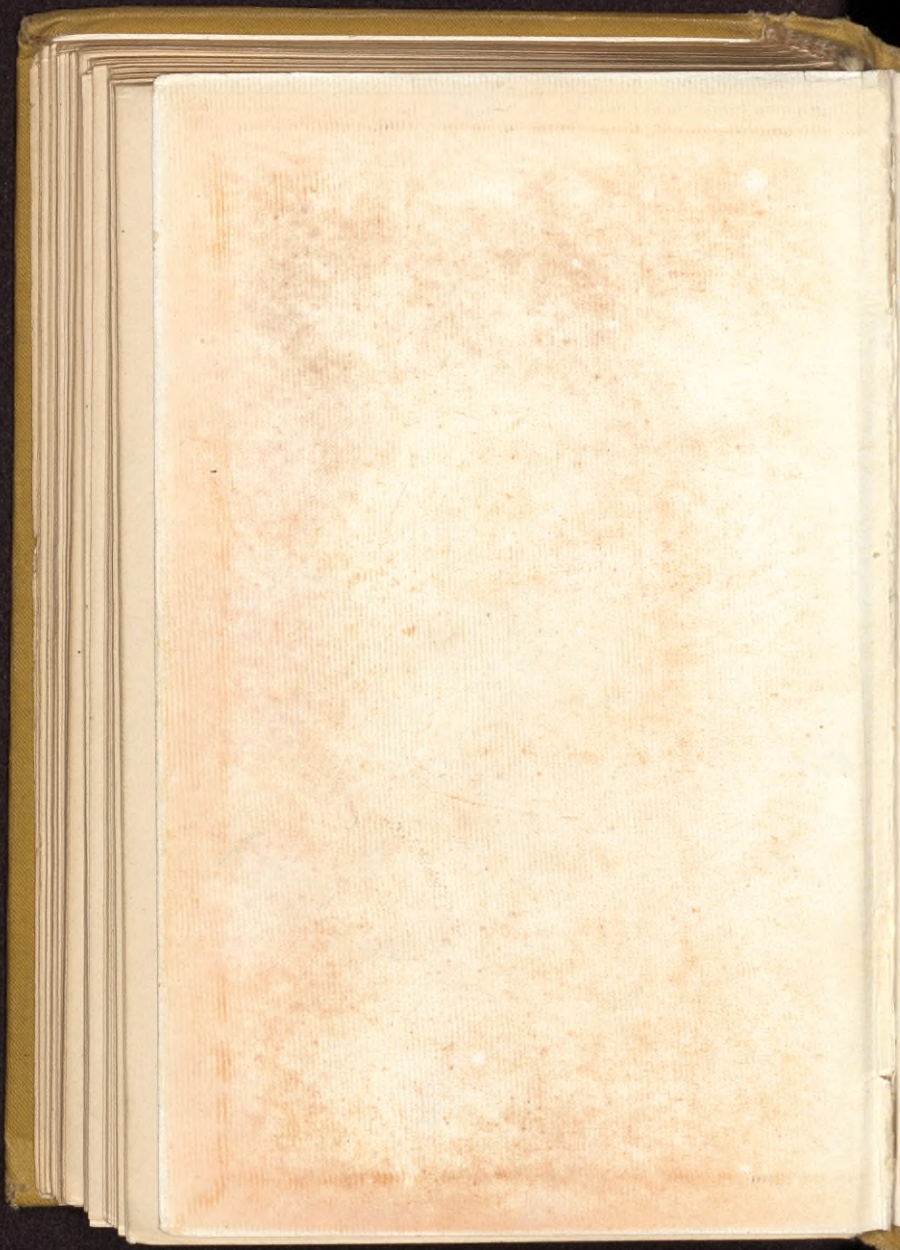
»Vaknen, I skogar, ängar och vatten!
Vårlif, stätt upp utur graf och död! —
Flyktad han är, den vintriga natten;
Sol vänder åter med glans och glöd. —
Krafter som ännu dådlösa domnen,
Vaknen att verka: — lifvet fullkommen!» —

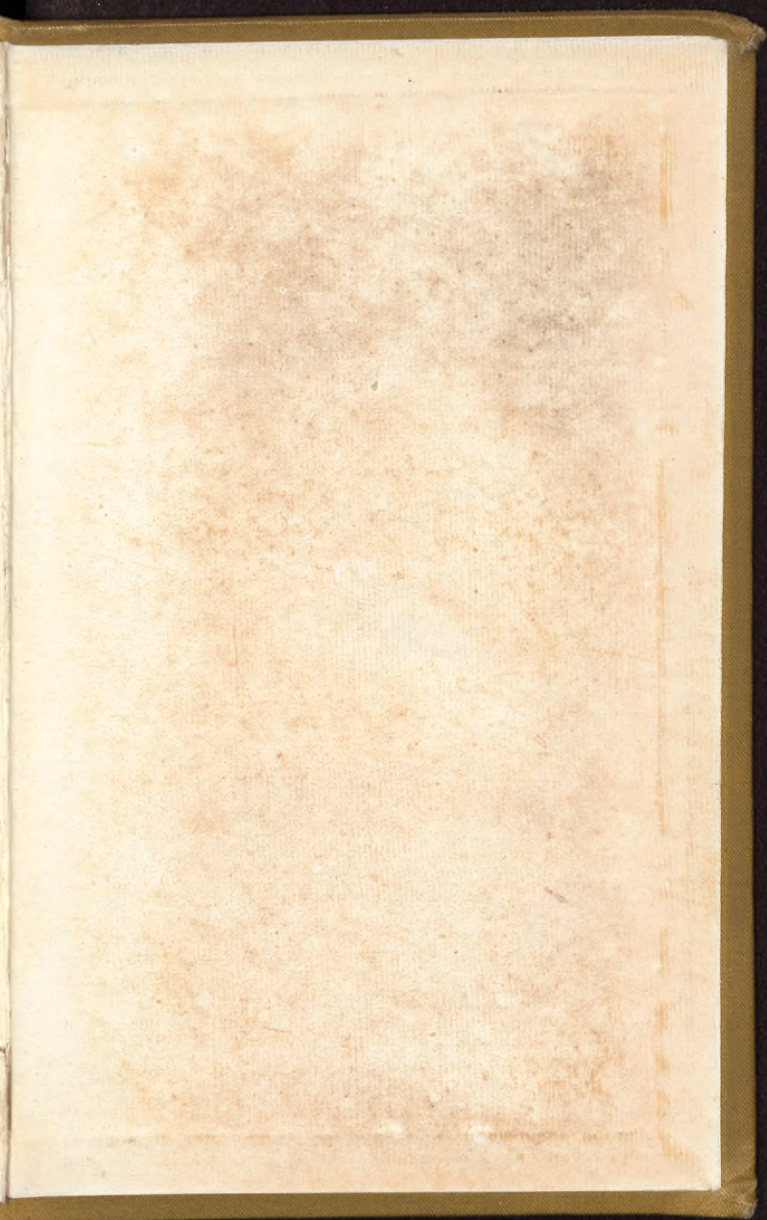
Lyssna, o hjerta! Hör, hur de mana,
 Himmelens vindar med mäktig röst!
 Lyss — och ett återljud skall du spana
 Dallrande gå genom eget bröst.
 »Vakna ur dådlös, tärande domning!
 Själ, o ståt upp till lifvets fullkomning!»

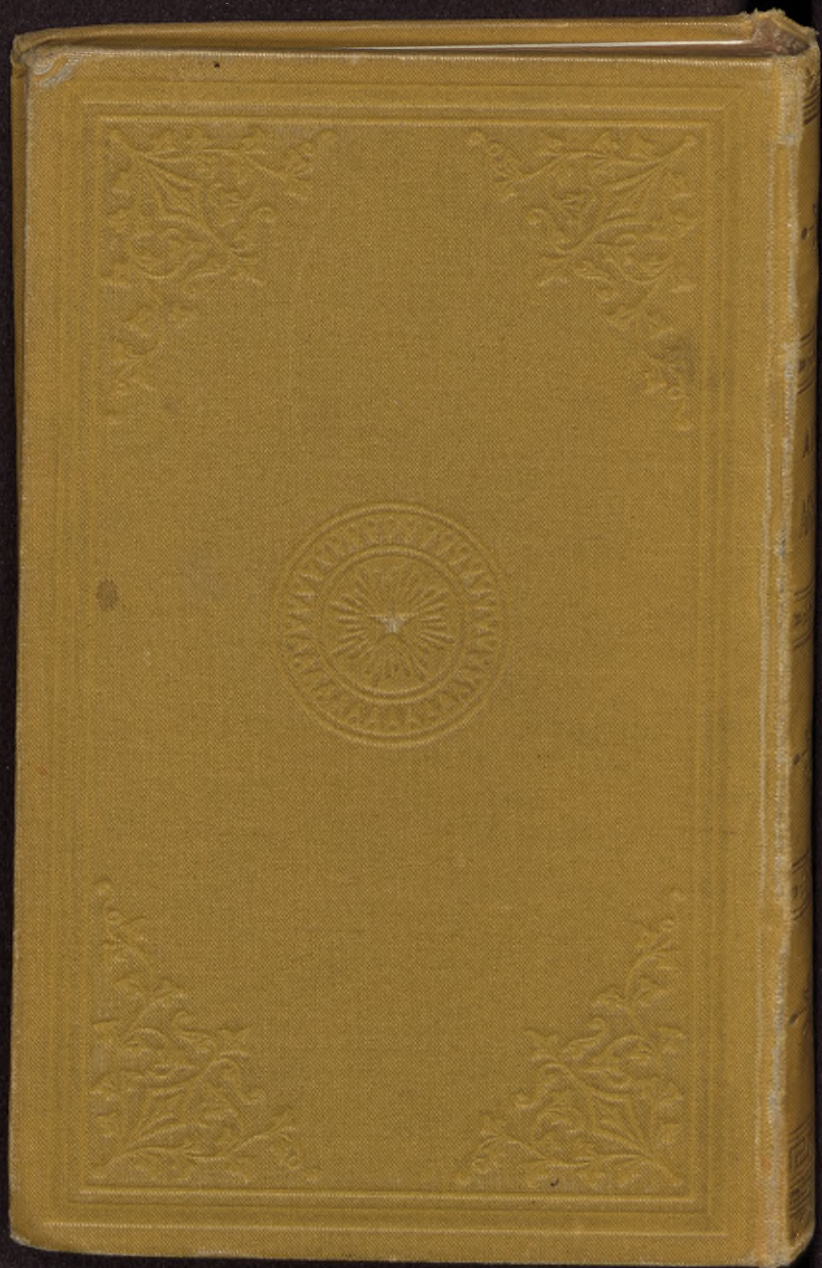
Ja, alltför länge jag dvaldes
 Ensam bland nattliga spökens här;
 Ofta af tomma skuggor jag kvaldes:
 Dock — nu är ljusningens timma när! —
 Ja, jag vill tro, vill tröstefullt hoppas
 Åter ett själens vårlif skall knoppas!

0 cm 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

